

TEVHİDİN HAKİKATİ

DİN DE BİLİNMESİ GEREKEN ZARURİ BİLGİLER

DİN DE BİLİNMESİ GEREKEN ZARURİ BİLGİLER / TEVHİDİN HAKİKATİ

TEVHİDİN HAKİKATİ

DİN NEDİR ?

DİN NEDİR ? / TEVHİDİN HAKİKATİ

Hamd, alemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur. O'na hamd eder, O'ndan yardım ve mağfiret dileriz. Nefislerimizin şerrinden ve amellerimizin kötülüğünden O'na sığınırız. O'nun hidayete erdirdiğini hiç kimse saptıramaz, saptırdığını ise hiç kimse hidayete erdiremez.

Şehadet ederim ki, Allah'tan başka ibadete layık hiçbir ilah yoktur. Ve yine şehadet ederim ki, Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) O'nun kulu ve rasulüdür.

Asrımızda içi boşaltılıp gerçek anlamından uzaklaştırılan kelimelerden bir tanesi de din kavramıdır.Allah'ın kitabında din kavramı apaçık bir şekilde karşımızda dururken içinde yaşadığımız toplumda herkesin kendine göre bir din tanımı,bir din görüşü ve yorumu vardır.

Din konusunda genel kanaat;Allah ile kul arasında olan bir vicdan işi,bazı ibadet şekillerinin nasıl yapılacağını açıklayan ve insanların sadece ahiretini ilgilendiren bir hadisedir.Bunun dışındaki hayatı kuşatan tüm alanlar (siyaset,yönetim,hukuk,eğitim,ticaret, sosyal ve içtimai her türlü düzenleme) dinin alanına girmez.Bunlar dünya işleridir.Din başka dünya işleri başkadır! İşte halk kitlelerinin olduğu kadar,resmi ideolojinin din tanımı da budur.

Kur-an'daki gerçek din nedir?

Din kelimesi lügatte,üstünlük,boyun eğmek,hakkını almak, ödünç almak, adet edinmek,boyun eğdirmek,hesaba çekmek,ceza ve mükâfat vermek, egemenlik,mülk, hüküm,idare etmek anlamlarına gelir.

Istılahta ise, Allah Subhanehu ve Teala tarafından vahiy yoluyla indirilen, insanların dünya ve ahiret hayatına yön veren bir nizamdır.

Din;peygamberlerin vahye dayalı yapmış olduğu tebliğdir.Din;Allah Teala tarafından vahiy yoluyla indirilen,insanları dünya ve ahiret saadetine çağıran itikadi ve ameli bir nizamdır.Din;İslam,iman ve ihsandan oluşan hayat şeklidir ve her hayat şeklide bir dindir.Yani,üstünlüğü kabul edilen kanun ve kurallarla belirlenmiş yaşama şekline din denir.

İnsanlar tarafından konulan hayat şekilleri ise bâtıl birer dindir.Kanun ve kuralların Allah'a dayanmadığı sistem ve nizamların tümü bu gruptandır. Bilinmelidir ki bu ideolojilere din denilmesi için,kaynağı itibariyle ilahi veya beşeri olma şartı yoktur.Mesela Mekke'li müşrikler kendilerini ilahi bir dine nisbet etmemelerine rağmen,Kur-an'ı Kerim onların içinde bulunduğu hayat şekline ve onların tüm yönelişlerine din demektedir.

“De ki ey kâfirler! Ben sizin taptıklarınıza tapmam.Benim taptığıma da siz tapacak değilsiniz.Ben de sizin taptıklarınıza tapacak değilim.Siz de benim taptığıma tapacak değilsiniz.Sizin dininiz size,benim dinim bana.” (Kâfirûn, 109/1-6)

Puta tapıcılık,mecusilik,budizm gibi hayat şekilleri eski zamanlardan beri görülen bâtıl dinlerdir.Kapitalizm,kominizm,sosyalizm,faşizm, kemalizm,laiklik gibi ideolojiler ve tüm beşeri düzenler günümüzdeki bâtıl dinlerden bazılarıdır.Çünkü bütün bunlar dinin yapısında yer alan konulara müdahale etmekte,bu konularda doğru veya yanlış görüşler,hükümler ileri sürmektedirler.Yine bir ayeti kerime de Rabbimiz Yusuf (aleyhisselam)’ın yanında bulunduğu hükümdarın düzenini,yönetim hukukunu din olarak adlandırmıştır.

Allah Subhanehu ve Teala şöyle buyurmuştur:

“Yoksa Hükümdarın dininde yürürlükteki kanuna göre kardeşini yanında alıkoyamazdı.” (Yûsuf, 12/76)

Seyyid Kutub (rahimehullah) şöyle demiştir:“Burada mühim olan husus,Kur-anı Kerim’in,hükümdara ait kanun ve nizamları din olarak ifade etmesidir.Kur-anı Kerim,hükümdarın kanun ve nizamlarını ‘ hükümdarın dini Allah’ın şeriat ve nizamlarını da Allah’ın dini olarak tarif etmektedir.” (Fî Zilâl’il Kur-ân: 8/460)

Maalesef insanlar din kelimesinin Kur-an’daki bu anlamına gözlerini yummuşlardır.Allah Teala burada açık bir şekilde kralın kanun ve yasalarını “dîni el melik” kralın dini biçiminde ifade ederek dinin tanımını bizlere bildirmiştir.Buradan anlıyoruz ki herhangi bir toplumun,cemaatin veya bir ferdin dünya görüşü,gittiği yol ve yaşam tarzı Allah’ın koyduğu sistem,şeriat ve hükümlerine göre belirleniyor,bu ilahi hükümlere göre şekil alıyor ise,bu toplum,bu cemaat veya bu fert İslam dini üzeredir.

Peki,üzerinde yaşadığımız coğrafya üzerinde hüküm süren din Allah’ın dini midir?

Yoksa demokrasi dini midir?

Daha açık bir ifadeyle bugün bu topraklar üzerinde Allah’ın hükmü,şeriatı,ceza hukuku mu geçerlidir?

Yoksa insanların kendi görüşlerinden ihdas ettiği demokrasinin hükmü,ceza hukuku,anayasası mı geçerlidir?

Bilinen bir gerçektir ki bu coğrafya da demokratik bir din anlayışı hüküm sürmekte ve kabul görmektedir.

Öyleyse her kim Allah'ın indirdiği kanun ve yasaları bir tarafa bırakıp demokrasinin kanun ve yasalarına itaat ederek tâbi oluyorsa bu kimse demokrasi dini üzeredir.

Allah'ın dininden başka bir din,O'nun insanlar için teklif etmiş olduğu hayat düzeninden başka bir hayat düzeni,O'nun istediğinden başka inanç sistemi ve ideolojileri seçip benimsemek,kısacası Allah'ın dini İslam'dan başka bir din arayışına girmek,fıtrata ve Allah'ın kâinata egemen olan kanunlarına ters düşmektir.

Allah Subhanehu ve Teala şöyle buyurmuştur:

"Sen yüzünü hanîf olarak dine,Allah insanları hangi fıtrat üzere yaratmış ise ona çevir.Allah'ın yaratışında değişme yoktur.İşte dosdoğru din budur fakat insanların çoğu bilmezler."(Rûm, 30/30)

"Göklerde ve yerdekiler,ister istemez O'na teslim olduğu halde onlar, Allah'ın dininden başkasını mı arıyorlar?Halbuki O'na döndürüleceklerdir ." (Âli İmrân, 3/83)

Kurtuluşları ancak ve ancak İslam'da olan insanlara,İslam'ın karşıtı olarak bir dünya görüşü,bir yaşam tarzı,bir hayat şekli öngören her ideoloji, İslam'ın karşısında bâtıl birer dindir.Unutulmamalıdır ki,Allah katında geçerli ve makbul olan din,sadece ve sadece İslam'dır.Her kim İslam'dan başka bir din ararsa oda ondan kabul edilmeyecektir.

Allah Subhanehu ve Teala şöyle buyurmuştur:

"Allah katında din,hiç şüphesiz ki İslam'dır." (Âli İmrân, 3/19)

"Kim, İslâm'dan başka bir din ararsa,bilsin ki kendisinden böyle bir din asla kabul edilmeyecek ve o,ahirette ziyan edenlerden olacaktır."
(Âli İmrân, 3/85)

"Ey iman edenler! Bütünüyle ve hepiniz İslam'a girin.Şeytanın adımlarına uymayın.Gerçekten şeytan sizin apaçık bir düşmanınızdır.Size,apaçık belgeler ayetler geldikten sonra yine ayağınız kayarsa,bilin ki Allah, gerçekten üstün ve güçlüdür,hüküm ve hikmet sahibidir."
(Bakara, 2/208-209)

Bu anlatılanlardan sonra hakka tâbi olma derdinde olan insanlara çağrımız ise demokratik dinin kanun ve yasalarını hayatlarından atmaları, demokratik dinin gereklerine zerre kadar önem vermemelidir.Sadece ve sadece Allah'ın indirdiklerine tâbi olmaları,Allah'ın indirdiklerinin dışında kalanlardan yüz çevirmeleridir.

Aksi bir yaşam şekli ise iki dinlilik;yani şirk olacak ve sahibini müşrik hükmüne sokacaktır.

Ve alemlerin Rabbi olan Allah'a hamd olsun.

TEVHİDİN HAKİKATİ

İMAN NEDİR ?

İMAN NEDİR ? / TEVHİDİN HAKİKATİ

Hamd, alemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur.O'na hamd eder,O'ndan yardım ve mağfiret dileriz.Nefislerimizin şerrinden ve amellerimizin kötülüğünden O'na sığınırız.O'nun hidayete erdirdiğini hiç kimse saptıramaz,saptırdığını ise hiç kimse hidayete erdiremez.

Şehadet ederim ki,Allah'tan başka ibadete layık hiçbir ilah yoktur.Ve yine şehadet ederim ki, Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) O'nun kulu ve rasulüdür.

İman kelimesinin lügatte ,"emniyet" ve "tasdik" olmak üzere iki anlamı vardır.Birinci anlamı emniyet yani güven ve huzur vermektir.Korkunun zıddıdır."Onu korkuttum" demenin zıddı olarak "Ona güven verdim" denir. İkinci anlamı tasdik ise sözünü davranışıyla doğrulayan tasdik eden demektir.

Tasdik: Tekzibin,yani yalanlamanın zıddıdır.Istılahta ise,kalp ile tasdik, dil ile söylemek ve organlarla amel etmektir.

İman;itaatlerle artar, masiyetlerle azalır.

İmanın tanımını yaptıktan sonra bu tanımın delillerini kısaca zikredelim.

Kalp ile Tasdik: Kalbin hakkı tanıması,O'na bağlanması,O'nu tasdik etmesi,O'nu ikrar etmesi ve O'na kesin olarak inanmasıdır.İman; kalbin bağlandığı,tutunduğu ve hakkında tereddüt etmediği şeydir.

Allah Subhanehu ve Teala şöyle buyurmuştur:

Ey Peygamber kalpleri inanmadığı halde ağızlarıylainandık diyenlerle yahudilerden küfür içinde çaba harcayanlar seni üzmesin.(Mâide:5/41)

"Henüz iman kalplerinize yerleşmedi." (Hucurât, 49/14)

İmam Begavî (rahimehullah) şöyle demiştir:"Allah Teala,bu ayeti kerimesinde imanın hakikatinin kalp ile tasdik olduğunu,dil ile söylemenin ve beden organları ile izhar etmenin kalbte tasdik ve ihlas olmaksızın iman sayılamayacağını bildirmektedir." (Meâlimu't-Tenzil: 7/350)

Ebû Said el-Hudrî radıyallahu anh'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur:

"Cennetlikler cennete,cehennemlikler de cehenneme girdikten sonra Allah Subhanehu ve Teala :'Kalbinde hardal tanesi ağırlığınca imanı olanı (cehennemden) çıkarın buyurur." (Buhari: 22 ; Müslim: 146)

Dil ile Söylemek: Dilin ikrarı ve bağlanmasıdır.Yani kelime-i şehadeti söylemek ve gereklerini ikrar etmektir.

Allah Subhanehu ve Teala şöyle buyurmuştur:

"Deyin ki: 'Biz Allah'a;bize indirilene,İbrahim,İsmail,İshak,Yakub ve torunlarına indirilene,Musa ve İsa'ya verilen ile peygamberlere Rabbinden verilene iman ettik." (Bakara, 2/136)

"Şüphesiz:'Bizim Rabbimiz Allah'tır'deyip sonra doğru bir istikamet tutturanlar;artık onlar için korku yoktur ve onlar mahzun olmayacaklardır." (Ahkâf, 46/13)

Enes bin Mâlik radıyallahu anh'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur:

"İnsanlar 'la ilâhe illallah' deyinceye kadar onlarla savaşmakla emrolundum.Kim Allah'tan başka ilah yoktur derse meşru bir gerekçesi dışında canını ve malını benden korumuş olur.Onun hesabı Allah'a aittir ."(Buhari: 6924 ; Müslim: 20)

İmam Nevevi (rahimehullah) şöyle demiştir:"Hadisten anlaşılmaktadır ki, Allah Rasulü'nün getirmiş olduğu şeylerin tamamına ve kelime-i şehadetin manasına iman ederek onu ikrar etmek imanın şartıdır." (Şerhu Sahihi Müslim: 1/171)

İmam Ebu Hanife (rahimehullah) şöyle demiştir: "Bir kimse Allah'ı tanır, O'nu tasdik eder ve imkânına rağmen dili ile ikrar etmeden ölürse küfür üzerine ölmüş olur." (el-Usûlül-Münife li'l-İman Ebî Hanife: 120)

İbn Teymiyye (rahimehullah) şöyle demiştir:"Kelime-i şehadeti güç yetirdiği halde ikrar etmeyen kimse müslümanların ittifakı ile kâfir olmuştur.Ümmetin selefi,imamları ve cumhuru ulemasının yanında zahiren ve bâtınen küfre düşmüştür." (Mecmûu'l-Fetâvâ: 7/609)

Organlarla Amel Etmek: Emredilenleri ve vacibleri yapmak, yasaklanan şeyleri ve haramları terk etmektir.

Allah Subhanehu ve Teala şöyle buyurmuştur:

"Allah sizin imanınızı asla zayi edecek değildir." (Bakara, 2/143)

İmam Malik (rahimehullah) şöyle demiştir:"Ben bu ayet-i kerime vesilesiyle (amelleri imandan saymayan sapık) mürcie'nin :'Namaz imandan değildir'şeklindeki sözlerini hatırlıyorum (da böyle bir sözü nasıl söylediklerine şaşıyorum)." (El Câmiu li Ahkâmi'l Kur-ân: 2/157)

İbn Abbas radıyallahu anh'dan rivayet edildiğine göre:

"Beni Abdulkays heyeti Rasulullah (sallallahu aleyhi ve selem)'e gelince Rasulullah (sallallahu aleyhi ve selem) onlara Allah'a iman etmeyi emretti ve onlara:'Allah'a iman nedir biliyor musunuz? Dedi. Onlar 'Allah ve Rasulü daha iyi bilir' dediler.Rasulullah (sallallahu aleyhi ve selem):'Allah'tan başka ilah olmadığına ve Muhammed'in Allah'ın rasulü olduğuna şahitlik etmek,namaz kılmak,zekât vermek, ramazan orucunu tutmak ve ganimetin beşte birini vermeniz demektir 'buyurdu." (Buhari: 87 ; Ebu Davud: 4677)

Anlaşılacağı üzere iman,kalp ile tasdik,dil ile söylemek ve organlarla amel etmektir.İman,bu üç unsuru da içine alır.Kişi bunların hepsini yerine getirirse,imanı sahihtir.Bunlardan ikisini yerine getirip diğerini yerine getirmezse imanı geçerli olmaz.

Ehli Sünnet İmamlarının İmanın Tanımındaki İcması

Ehli Sünnet imamları,imanın kalp ile tasdik,dil ile söylemek ve organlarla amel etmek olduğunda,artıp eksildiğinde ve amelsiz imanın sahih ve geçerli olmadığında icma etmişlerdir.Bu nakillerden bazıları şunlardır:

İmam Sufyan b. Uyeyne (rahimehullah) şöyle demiştir:"İman,söz ve ameldir.Bizden öncekilerden onu,söz ve amel olarak aldık.Amel olmadan söz olmaz." (el-Âcurri, Kitâbu'ş-Şeria: 2/604)

İmam Şafii (rahimehullah) şöyle demiştir : "Sahabe ,tâbiin ve onlardan sonra bizim kendilerine yetiştiğimiz kimseler : 'İman;söz,fiil ve niyettir. Herhangi biri diğeri olmadıkça geçerli değildir 'diye icma ettiler ." (el-Lâlekâî, Şerhu Usûli İtikadi Ehli's-Sünne: 5/956)

İmam Ahmed b. Hanbel (rahimehullah) şöyle demiştir: "Tâbiinden, müslümanların imamlarından,selef imamlarından ve çeşitli ülkelerin fıkıhçılarından doksan kişi,Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem)'in vefat ettiği esnadaki sünnetine göre (ki bu sünnetten pek çok örneği zikretti) 'iman; söz ve fiildir.İtaatle artar,masiyetle eksilir' diye icma ettiler." (İbn Receb, Tabakatu'l-Hanâbile: 1/130)

İmam Begavî (rahimehullah) ise şöyle demiştir: “Sahabiler,tâbiin ve onlardan sonra gelen sünnet alimleri amelin imandan bir cüz olduğu konusunda görüş birliği içindedirler.Onlar dediler ki:İman;söz,amel ve akidedir.” (Şerhu’s-Sünne: 1/38)

İmanın Artması ve Eksilmesi

Ehl-i Sünnet ve’l Cemaat’in üzerinde icma ettikleri akideye göre iman dağ gibi oluncaya kadar itaatlerle artar ve hiçbir şey kalmayıncaya kadar da masiyetlerle eksilir.Mü’minler arasında da fazilet yönünden farklılıklar vardır.İmanın birtakım derecelerinin ve şubelerinin olduğuna ve artıp eksilebileceğine dair ayetlerden,hadislerden ve selefi salihin imamlarından çok sayıda delil vardır.

Allah Subhanehu ve Teala şöyle buyurmuştur:

“Mü’minler ancak,Allah anıldığı zaman yürekleri titreyen, kendilerine Allah’ın ayetleri okunduğunda imanlarını artıran ve yalnız Rablerine dayanıp güvenen kimselerdir.” (Enfâl, 8/2)

“İman edenlerin imanını atrttırsın.” (Muddessir, 74/31)

Ebû Saîd el-Hudrî radıyallahu anh’dan rivayet edildiğine göre Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur:

“Sizden her kim bir münker görürse onu eliyle düzeltsin.Şayet eliyle değiştirmeye gücü yetmezse diliyle düzeltmeye çalışsın.Ona da gücü yetmezse kalbiyle onu hoş görmeyip kabullenmesin ki bu da imanın en zayıf derecesidir.” (Müslim: 78 ; İbn Mace: 4013)

Bilinmelidir ki bu deliller imanın arttığına açıkça,eksildiğine de zorunlu olarak delalet etmektedir.Çünkü imanın artması eksilmesini de gerektirir. Selef imamlarının da dediği gibi,artması caiz olan şeyin eksilmesi de caizdir.Artışla nitelendirilen bir şeyin eksilmesiyle nitelendirilmesi de kaçınılmazdır.Artması mümkün olan bir şeyin eksilmesinin mümkün olmadığı düşünülemez.Kur-an ve Sünnet’te imanın artabileceğine delalet eden bütün deliller eksilebileceğinin de delilidir.

İmam Ahmed b. Hanbel (rahimehullah)’a imanın nasıl eksildiği sorulunca şöyle dedi: “Nasıl artıyorsa öyle eksilir.”(el-Hallal, es-Sunne: 3/588)

İmam Mücahid (rahimehullah) ise şöyle demiştir: “İman: artar eksilir.” (el-Lalekâî, a.g.e: 5/1023 ; İbn Battâ, el-İbâne: 2/806)

İmanın Şubeleri

İmanın şubeleri,parçaları,mertebeleri ve farklı dereceleri vardır.Bazıları bazılarından üstündür.İman sahiplerinin de ilimlerine ve amellerine göre birbirinden farklılıkları ve üstünlükleri vardır.

Ebu Hureyre radıyallahu anh'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur:

"İman yetmiş küsur şubedir.Hayâ da imandan bir şubedir." (Buhari: 9 ; Müslim: 37)

İbn Hacer el-Askalani (rahimehullah) şöyle demiştir: "Bu şubeler kalbin amellerinden,dilin amellerinden ve bedenin amellerinden doğar ve kollara ayrılır." (Fethu'l Bârî: 1/72)

İmanın Şartları

İslam akidesi altı esas ve usul üzerine bina edilmiştir.Bunlara imanın şartları denir.Bunlar Allah'a,meleklerine,kitaplarına,peygamberlerine, ahiret gününe,hayrı ve şerriyle kadere inanmaktır.

Allah Subhanehu ve Teala şöyle buyurmuştur:

"Yüzlerinizi doğu ya da batı tarafına çevirmeniz iyilik demek değildir. Asıl iyilik Allah'a,ahiret gününe,meleklere, kitaba,peygamberlere inanan kimsenin yaptığıdır." (Bakara, 2/177)

"Peygamber,Rabbi tarafından kendisine indirilene iman etti, müminler de (iman ettiler).Her biri Allah'a,meleklerine,kitaplarına, peygamberlerine iman ettiler ve şöyle dediler:Allah'ın peygamberlerinden hiçbiri arasında ayırım yapmayız."
(Bakara, 2/285)

"Hiç şüphesiz,biz her şeyi bir kader (ölçü) ile yarattık." (Kamer, 54/49)

Ömer bin Hattâb radıyallahu anh'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur:

"İman; Allah'a,meleklerine,kitablarına,rasullerine,ahiret gününe ve hayırlısıyla şerlisiyle kadere inanmandır."(Müslim: 8;Tirmizi: 2610)

– Allah'a İman:Allah'ın herşeyin Rabbi,sahibi, yöneticisi ve yaratıcısı olduğuna,ibadeti tek başına yalnızca O'nun hak ettiğine,kemal sıfatlarıyla tanımlanmış ve her türlü eksiklikten ve kusurdan uzak olduğuna,bütün bu hususların gereklerine bağlı kalarak ve bunlarla amel ederek kesin bir şekilde inanmaktır.Allah'a iman dört hususu içerir Allah'ın varlığına iman,Allah'ın rububiyetine iman,Allah'ın uluhiyetine iman,Allah'ın isim ve sıfatlarına iman.

–Meleklere İman:Melekler,Allah'ın gayb alemindeki mahluklarındandır. Lütuf ve ihsana mahzar olmuş kullardır .Yemez ve içmezler .Erkeklik ve dişilikle vasfedilemezler .Değişik suretlerde görünme gücüne sahiptirler. Allah onları nurdan yaratmıştır. Tamamen Allah'ın emirlerine uyarlar.

– Kitaplara İman: Allah'ın nebi ve rasullerine indirdiği kitapların varlığını,bu kitapların Allah'ın onlarla gerçekten konuştuğunu sözlerinden bazıları olduğunu,nur ve hidayet olduklarını,içerdikleri hususların hak ve doğruluğunu,gönderildikleri ümmetlerin onlara uymalarının ve içerdikleri hususlarla hükmetmelerinin farziyetini kesin bir şekilde tasdik etmektir.

– Peygamberlere İman:Rasullere iman,Allah Teala'nın her ümmete bir peygamber gönderdiğini,peygamberlerin hepsinin doğru sözlü, takva sahibi ve güvenilir olduklarını,açık beyanı net olarak tebliğ ettiklerini,Allah'ın delilini alemlere sunduklarını,yaratılmış insan olduklarını ve rububiyet ile uluhiyet sıfatlarından hiçbir şeye sahip olmadıklarını kesin bir şekilde tasdik etmektir.

– Ahiret Gününe İman:Allah Teala'nın Kitabında,Rasulü'nün sünnetinde,kabir fitnesi,azabı ve nimetleri,yeniden dirilme, haşrolma ,havz,amel defterleri,hesaba çekilme,mizan,sırat,şefaat, cennet,cehennem,Allah Teala'nın cennet ve cehennem ehlinin hepsi için hazırladığı şeyler ve kıyametten önce meydana gelecek küçük ve büyük alametler gibi ölümden sonra meydana geleceği bildirilen her hususa kesin bir şekilde iman etmektir.

– Kadere İman:Kader,Allah Teala'nın kainattaki olayları ezeli ilmiyle daha önceden bilmesi ve hikmetinin gereğiyle,her şeyi takdir etmesidir.Allah'ın gerçekleşmiş ve gerçekleşecek her şeyi bildiğine,bunu levh-i mahfuzda yazdığına,O'nun her şeyin yaratıcısı,rabbi ve meliki olduğuna kesin bir şekilde inanmaktır. Yine kesin olarak şuna inanmaktır ki,Allah Teala hayrıyla ve şerriyle,tatlısıyla ve acısıyla kaderleri takdir eden;sapıklığı, hidayeti,mutsuzluğu,mutluluğu yaratandır.Eceller ve rızıklar Allah Teala'nın elindedir.

Kişi bu şartların tümüne iman etmedikçe ve gereğini yapmadıkça kişinin imanı sahih olmaz.Bunlardan birini inkar eden kimse iman dairesinden çıkar,küfre düşer.

Allah Subhanehu ve Teala şöyle buyurmuştur:

"Kim Allah'ı,meleklerini,kitaplarını,peygamberlerini ve kıyamet gününü inkâr ederse tam manasıyla sapıtmıştır." (Nisâ, 4/136)

"Allah'ı ve peygamberlerini inkâr edenler ve (inanma hususunda) Allah ile peygamberlerini birbirinden ayırmak isteyip "Bir kısmına iman ederiz ama bir kısmına inanmayız" diyenler ve bunlar (iman ile küfür) arasında bir yol tutmak isteyenler yok mu İşte gerçekten kâfirler bunlardır.Ve biz kâfirlere alçaltıcı bir azap hazırlamışızdır." (Nisâ, 4/ 150-151)

Ve alemlerin Rabbi olan Allah'a hamd olsun.

TEVHİDİN HAKİKATİ

İBADET NEDİR ?

Hamd, alemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur.O'na hamd eder,O'ndan yardım ve mağfiret dileriz.Nefislerimizin şerrinden ve amellerimizin kötülüğünden O'na sığınırız.O'nun hidayete erdirdiğini hiç kimse saptıramaz,saptırdığını ise hiç kimse hidayete erdiremez.

Şehadet ederim ki,Allah'tan başka ibadete layık hiçbir ilah yoktur.Ve yine şehadet ederim ki, Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) O'nun kulu ve rasulüdür.

Kur-an'i kavramların en önemlilerinden bir tanesi de hiç şüphesiz ibadet kavramıdır .Ne yazık ki günümüzde tahrif edilen kavramlar kervanına katılmıştır.İbadet denilince insanların aklına sadece namaz,oruç,hac gibi bir takım fiili ibadet türleri gelmektedir .İbadetin anlamının bu şekilde daraltılmasının neticesinde hüküm isteme,itaat,dua,tevekkül,sevmek - buğz etmek gibi birçok ibadet çeşidi yok sayılmıştır .Bu nedenle hayatın birçok alanında ibadetin birden fazla çeşidinde Allah 'a ortak koşan insanlar türemiştir.

İbadet kelimesi a-b-d kökünden mastardır .İtaat etmek,boyun eğmek,tap - mak,kulluk etmek gibi anlamlara gelmektedir.Boyun eğmeni ,itaat etmenin , saygı göstermenin ve kulluğun en son noktasıdır.Istılahta ise,insanın Allah ' ın razı olduğu şeyi yapması ,yerine getirmekle yükümlü olduğu fiilleri emrolunduğu şekliyle hayata geçirmesi ,hiçbir şey gözetmeden Allah 'a kulluk etmesi ve bunu,sadece O'na boyun eğip,itaat etmek için yapmasıdır . Kısaca ibadet ,Allah'ın razı olduğu her söz ve fiile verilen isimdir.

Kulun sadece ama sadece Allah 'a ibadet etmesi gerekir .Kişi ibadetin bir bölümünü bile olsa Allah 'tan başkasına yapamaz .Ne Allah 'a yakın bir meleğe ,ne Allah'ın gönderdiği bir peygambere ,ne de evliya veya bir başka birine.Bilakis kişinin dinini ve ibadetini tümüyle Allah'a yöneltmesi ,sadece O 'nun için yapması şarttır .Nitekim ibadet etmek insanın fıtratındaki yaratılışındaki gayenin gereğidir.

Allah Subhanehu ve Teala şöyle buyurmuştur:

"Ben ,cinleri ve insanları sadece bana ibadet etsinler diye yarattım ." (Zâriyât, 51/56)

İbadet kavramı Kur-an’da en çok kullanılan kavramlardan birisidir.

Kur-an ’da sadece Allah’a ibadet emredilirken,O’na ortak koşmak ve başkalarına ibadet etmek şiddetle yasaklanmıştır.

Allah Subhanehu ve Teala şöyle buyurmuştur:

“Ve sana yakîn (ölüm) gelinceye kadar Rabbine ibadet et.” (Hicr, 15/99)

“O size kendisinden başkasına ibadet etmemenizi emretmiştir.İşte dosdoğru din budur.Fakat insanların çoğu bilmezler.” (Yûsuf, 12/40)

“Artık her kim Rabbine kavuşmayı umuyorsa,iyi iş yapsın ve Rabbine ibadette hiçbir şeyi ortak koşmasın.” (Kehf, 18/110)

Kişi ibadeti tüm türleriyle ancak Allah Teala’ya yapması gerekir.Kişi ibadetin bir tanesini bile olsa Allah Teala’dan başkasına yapamaz.Kişinin dinini ve ibadetini tümüyle Allah’a yöneltmesi gerekir.Bütün peygamberlerde,insanları sadece Allah’a ibadet etmeye çağırmışlardır.

Allah Subhanehu ve Teala şöyle buyurmuştur:

“Biz her ümmete Allah’a ibadet edin ve tağuttan kaçının diye bir peygamber gönderdik.” (Nahl, 16/36)

“Senden önce hiçbir rasul göndermedik ki ona: “Benden başka ilah yoktur;şu halde bana ibadet edin” diye vahyetmiş olmayalım.” (Enbiyâ, 21/25)

Bazı İbadet Çeşitleri

İbadetin birçok çeşidi vardır.Biz burada bunlardan bazılarını delilleri ile kısaca zikretmeye çalışacağız.

– Hüküm İstemek:*Dünyaya ya da ahirete dair meselelerde ortaya çıkan ihtilafların hükmü için Kur’an ve Sünnet’e başvurmak, Allah’a yapılan bir ibadet çeşidi iken, ihtilafların çözümünde Allah’ın kanunları haricindeki her hangi bir merciye hüküm talebiyle başvurmak, Allah’a yapılması gerekli olan bu ibadeti, O’ndan başkasına yapmaktır.*

Allah Subhanehu ve Teala şöyle buyurmuştur:

“Hüküm vermek yalnızca Allah’a aittir.O size kendisinden başkasına ibadet etmemenizi emretmiştir.İşte dosdoğru din budur. Fakat insanların çoğu bilmezler.” (Yûsuf, 12/40)

Abdurrahmân bin Hasen (rahimehullah) şöyle demiştir:“Müslüman, bütün mesele ve problemlerini,yalnızca Allah’ın Kitabı’na ve Rasulü’nün Sünneti’ne götürmek ve yalnızca bu ikisine muhakeme olmakla mükelleftir.Her kim bu ikisiyle hüküm vermez ve bu ikisi dışında başka bir hükme veya mahkemeye başvurursa,bu haliyle haddi aşmış olur.

Böylece Allah'ın ve Rasulü'nün kendisi için şeriat kıldığı şeyin dışına çıktığını ve bu hükmü,layık olmadığı halde,şeriatın konumuna getirmiş olduğunu ortaya koymakta,şeriat dışı bir tutum ve davranış içine girmektedir.Dolayısıyla kim Allah'tan başka bir şeye ibadet ederse,o kimse bu haliyle tağuta ibadet etmiş olur.Her kim insanları Allah ve Rasulü'nden başkasına muhakeme olmaya çağırır ve Rasulullah (sallallahu aleyhi ve selem)'in getirdiğini terk etmeye ve bundan vazgeçmeye davet ederse, itaat konusunda Allah'a şirk koşmuş,Rasulullah'ın Allah'tan getirdiği şeye muhalefet etmiş olur.Oysa Allah bize bunları reddetmeyi emretmiştir." (Abdurrahmân bin Hasen, Fethu'l-Mecîd: 391-392)

– İtaat Etmek:*İbadetin aslı itaat etmektir.Fertlerin veya toplumların, sosyal hayatlarında Allah'ın indirdiği hüküm ve yasalara itaat etmeleri O'na ibadet etmelerinin apaçık bir göstergesidir.Yine fertlerin veya toplumların Allah'ın emir ve yasaklarına muhalif hususlarda beşerin hüküm ve yasalarına itaat etmesi de kulların kullara ibadet etmesinin en açık göstergesidir.*

Allah Subhanehu ve Teala şöyle buyurmuştur:

"Onlar, Allah'ı bırakıp bilginlerini ve rahiplerini rabler edindiler ve Meryem oğlu Mesih'i de. Oysa onlar, tek olan bir ilaha ibadet etmekten başka bir şeyle emrolunmadılar. O'ndan başka ilah yoktur. O, bunların şirk koştukları şeylerden yücedir." (Tevbe, 9/31)

Bu ayette Allah Subhanehu ve Teala ehli kitabın din adamlarını rab edindiklerini bildirmektedir. Bilindiği gibi kitap ehli putperest bir topluluk olmayıp, Allah'tan başkasına secde etme, kurban kesme gibi fiili bir ibadet eylemi yöneltmemektedirler. Aynı şekilde din adamlarının gökyüzünü ve yeryüzünü yarattıklarına, semadan su indirdiklerine inanmamaktadırlar. Öyleyse kitap ehli olan kimseler din adamlarını nasıl rab edindiler? Bu sorunun cevabı da Rasulullah (sallallahu aleyhi ve selem)'den gelmektedir.

Adiyy b. Hâtem , Rasulullah 'ın yanına girdiğinde bu ayeti kerimeyi duyunca Rasulullah 'a (sallallahu aleyhi ve sellem): Onlara ibadet etmiyorlar ki dedi. Bunun üzerine Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem):

"Onlar Allah'ın helal kıldığı birşeyi haram, haram kıldığı birşeyi helal kıldıkları zaman onlara itaat etmiyorlar mı ?" diye sorunca Adiyy b. Hatem "Evet" dedi. Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem): "İşte böylece onlara ibadet ediyorlar" buyurdu. (Tirmizi: 3095 ; Taberani, Mu'cemu'l Kebir: 17 / 92)

İbn Teymiyye (rahimehullah) Ebû'l-Behteri'den bu ayet hakkında, şöyle rivayet etmiştir: "Onlar din adamlarına namaz kılmadılar. Şayet din adamları onlara rukû ve secde etme şeklinde kendilerine ibadet etmelerini emretseydi ehl-i kitab din adamlarına bu noktada itaat etmezlerdi. Ancak Allah Teala'nın haram kıldıklarını helal, helal kıldıklarını da haram tanımaları hususunda kendilerine itaat edilmesini emretmişlerdi. Onlarda bu emre itaat ettiler. İşte onların din adamlarını rab edinmeleri bu şekilde olmuştur." (Mecmûu'l-Fetâvâ: 7/76)

Yine bir başka ayette Allah Subhanehu ve Teala şöyle buyurmuştur:

“Ey Adem oğulları! Size şeytana ibadet etmeyin, çünkü o sizin apaçık bir düşmanınızdır” demedim mi?” (Yâsîn, 36/60)

Bu ayette ki ibadetten kasıt itaattir.Zira insanoğlunun şeytana kıyam, secde etme gibi bir ibadet sunmaları düşünülemez.Allah Subhanehu ve Teala’nın kıyamet gününde şeytana tâbi olan insanoğluna yükleyeceği suç dünya hayatında şeytanın emrine itaat etmeleri,hükmüne tâbi olmaları ve şeytanın yolundan süratle koşmaları olacaktır.

Başka bir ayette ise Allah Subhanehu ve Teala şöyle buyurmuştur:

“Onlara itaat ederseniz şüphesiz siz de müşriklersiniz.” (En’âm, 6/12)

İbn Teymiyye (rahimehullah) şöyle demiştir: “Bir kimse,Rasulullah (sallallahu aleyhi ve selem)’den başka herhangi bir kimseye,o kimse Allah Teala ve Rasulü’nün emrine muhalefet etse bile,her verdiği emir veya yasak konusunda itaatin gerekli olduğunu söylerse,o kimseyi Allah’u Teala ’ya denk kılmış olur.Bu yaptığı ile aynı,hristiyanların Mesih’e yaptıklarını yapmış olur.Böyle bir amel ise sahibini şirke sokar.” (Mecmûu’l-Fetâvâ: 10 /267)

– Dua Etmek: *Dua,içinde istek,korku,sığınma,yalvarma,boyun eğme ve tazimi barındıran her türlü istektir.Sadece Allah’ın güç yetirebileceği bir konuda başkasına dua etmek,seslenmek ve başkasından yardım talebinden bulunmak,başkasına yapılan bir ibadettir.Bu ister şefaat talebinde bulunmak veya fayda ummak,isterse zarar önlemek gibi hususlarda olsun durum aynıdır.Allah’tan başkasına dua etmek tevhide aykırıdır ve tümüyle ters düşer.*

Allah Subhanehu ve Teala şöyle buyurmuştur:

“Rabbiniz şöyle buyurdu Bana dua edin,kabul edeyim.Çünkü bana ibadeti bırakıp büyüklük taslayanlar aşağılanarak cehenneme gireceklerdir .” (Mu’min, 40/60)

Numân bin Beşir radıyallahu anh’dan rivayet edildiğine göre Rasulullah (sallallahu aleyhi ve selem) şöyle buyurmuştur:

“Dua ibadetin ta kendisidir.” (Ebu Davud: 1479 ; Tirmizi: 2969)

İbn Teymiyye (rahimehullah) şöyle demiştir: “Her kim melek ve nebileri dua edilen aracılar kılar, onlara tevekkül ederse, menfaatlerin celbini ve zararların giderilmesini onlardan isterse, mesela: Günahların bağışlanmasını, kalblerin hidayete ermesini, zorlukların giderilmesini ve ihtiyaçların yerine getirilmesini onlardan beklerse, müslümanların icmasıyla o kâfirdir.” (Mecmûu’l-Fetâvâ: 1/124)

Ve alemlerin Rabbi olan Allah’a hamd olsun.

TEVHİDİN HAKİKATİ

TAĞUT NEDİR ?

Hamd, alemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur.O'na hamd eder,O'ndan yardım ve mağfiret dileriz.Nefislerimizin şerrinden ve amellerimizin kötülüğünden O'na sığınırız.O'nun hidayete erdirdiğini hiç kimse saptıramaz,saptırdığını ise hiç kimse hidayete erdiremez.

Şehadet ederim ki,Allah'tan başka ibadete layık hiçbir ilah yoktur.Ve yine şehadet ederim ki, Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) O'nun kulu ve rasulüdür.

Birçok kavram gibi tağut kavramı da ya zihinlerde ya da pratik hayatın bizzat kendisinde canlılığını yitirmiş ,tahrife uğramıştır .Öyle ki kendilerini müslüman olarak isimlendiren insanların büyük bir kısmı tağut kavramını hayatlarında bir kere dahi duymamışlardır.Bugün bu cehaletin neticesinde insanlık tevhid dininden uzaklaşarak yeryüzünde egemen olan tağutların dinine sapmış bulunmaktadır .Bu gerçekten hareketle Kur-an'ı öğrenmek, manasının derinliklerine dalmak ve onu pratik hayatlarına indirgemek isteyen her birey için tağut kavramının gerçek anlamını kavraması ve kavradığı tağutu reddetmesi,bu reddi davranışlarıyla göstermesi itikadi bir sorumluluktur.

Tağut "t-g-y" kökünden türeyen bir kelime olup,mastarı tuğyan'dır.Tuğyan ise;haddi aşan, azan,hakikatten sapan,taşkınlık gösteren ve her sapıklığın başı gibi anlamlara gelir .Istılahta ise ,Allah 'a isyan eden anlamında kullanılır .Allah'ın indirdiği hükümlere alternatif olmak ve onların yerine geçmek üzere hükümler koyan her varlık tağuttur .Tağut ,bir şahıs olabileceği gibi ,Allah'ın nizamından alınmamış her türlü sistem ,Allah'a bağlanmayan her çeşit fikir, düşünce,âdet ve alışkanlıkta olabilir.

Alimlerin Tağut Hakkındaki Sözleri

Tağutun tanımı hakkında alimler birçok açıklamalar yapmıştır .Onlardan bazıları şunlardır:

İbn Cevzi (rahimehullah) şöyle demiştir : "Tağuttan neyin kastedildiğine dair beş görüş vardır;

Birincisi : O, şeytandır . Bunu Ömer bin Hattab, İbn Abbas, mücahid, Şabi, Suddi ve diğerleri demişlerdir. İkincisi: O, kahindir. Bunu Said bin Cubeyr ve Ebu'l Aliye demişlerdir . Üçüncüsü : O, sihirbazdır . Bunu Yezid ve Zeccac demişlerdir. Beşincisi: Ehl-i Kitab'ın azgınlarıdır. Bunu da Zeccac demiştir." (Zâdu'l-Mesir: 1/231-232)

İmam Mücahid'ten (rahimehullah) şöyle demiştir: "İnsanların idarecisi konumunda bulunan, halkın kendisine danışıp işlerinin hükme bağlanmasını istedikleri,insan suretindeki şeytanlardır.Tağut (Allah'ın kanunları dışında) kendisine başvurulan insanların efendisidir." (ed-Durru'l -Mensur: 2/22)

İmam Beğavî (rahimehullah) şöyle demiştir: "Tağut, insanın tuğyan etmesine sebeb olan herşeydir." (Meâlimu't-Tenzîl: 1/350)

İmam Malik (rahimehullah) şöyle demiştir: "Allah'tan başka kendisine ibadet edilen herşeydir." (Câmiu li Ahkâmi'l Kur-ân: 5/248)

İmam Kurtubi (rahimehullah) şöyle demiştir: "Tağuttan kaçının demek; yani tapınılan şeytan, kahin, put ve bunlar gibi Allah'ın dışındaki ma'budu ve sapıklığa çağıran herşeyi terkedin demektir." (Câmiu li Ahkâmi'l Kur-ân: 10/163)

İbn Kayyım El Cevziyye (rahimehullah) şöyle demiştir: "Tağut, kendisine ibadet edilme, bağlanılma ve itaat edilme noktasında haddini aşan kul demektir. İnsanların tağutu, Allah ve Rasulü'nün kanunlarıyla hükmetmeyen, Allah'tan başka kendisine muhakeme olunan, ibadet edilen ve Allah'ın emrine dayanmaksızın, Allah'a itaat etmeksizin kendisine tâbi olunanlardır." (İlâmu'l-Muvakkıîn: 1/40)

Seyyid Kutub (rahimehullah) şöyle demiştir: "Gerçeği çiğneyen Allah'ın kulları için çizdiği sınırı aşan düşünce, sistem ve ideoloji anlamına gelir. Bu düşüncenin, sistemin ve ideolojinin, Allah'a inanmaktan, O'nun koyduğu kanunlara uymak gibi herhangi bağlayıcılığı bir kuralı yoktur. İlkelerini Allah Teala'nın kanunlarından almayan her sistem, her kurum, her düşünce, her davranış kuralı, her gelenek tağut kapsamına girer. Buna göre ancak kim tağutun karşısına çıkar ve sistemindeki kâfirliklerin tümünü kökünden reddederek Allah'a inanır ve yalnızca ona boyun eğerse kurtuluşa erer." (Fî Zilâl'il Kur-ân: 2/47)

Tağutun Reddedilmesi

Bilinmelidir ki! Tağutları reddetmeden iman asla kabul olunmaz. Nitekim imanın kabul olması tağutların reddedilmesine bağlanmıştır.

Allah Subhanehu ve Teala şöyle buyurmuştur:

"O halde kim tağutu reddedip Allah'a iman ederse, işte o kopmayan sapasağlam kulpa yapışmıştır." (Bakara, 2/256)

Bu ayeti kerime de sapasağlam bir kulpa (İman, İslam, Kelime-i tevhid) yapışmak için iki şart zikredilmiştir. Birincisi tağutu reddetmek ikincisi ise Allah'a iman etmektir. Dikkat edilirse Rabbimiz kendisine imandan önce tağutun reddedilmesini emretmektedir. O halde kişinin İslam'a girebilmesi için öncelikle tağutu reddetmesi ve Allah'a iman etmesi gerekmektedir. Nasıl ki namazın şartı olan abdest olmadan namaz olmuyorsa, aynı şekilde dine girebilmenin ilk şartı olan tağutun reddi olmadan da dine giriş gerçekleşmez.

Bir başka ayeti kerime de ise Rabbimiz tağuta ibadet etmekten kaçınarak sadece Allah'a yönelen kullarına müjdeler olduğunu beyan etmiştir. Rabbimiz bu ayette de kullarını ilk olarak tağuta ibadet sakındırmıştır.

Allah Subhanehu ve Teala şöyle buyurmuştur:

"Tağut'a kulluk etmekten kaçınan ve Allah'a içten yönelenler ise; onlar için bir müjde vardır, öyleyse kullarıma müjde ver." (Zumer, 39/17)

Rasulullah (sallallahu aleyhi ve selem) şöyle buyurmuştur:

"Her kim La ilahe illallah deyip, Allah'tan başka tapılan şeyleri (tağutları) de red ederse onun malı ve kanı haram olur. Hesabı ise Allah' a kalmıştır." (Müslim: 37 ; Taberânî el-Kebir: 8190)

Hadis-i şerifte bildirildiği üzere bir kimsenin müslüman olup, kanının ve malının haram olması için Allah'ı tevhid etmesi ve onun dışında kendisine tapılan şeyleri yani tağutları red etmesi gereklidir.

Bütün rasullerin ilk davetide, insanları sadece Allah'a ibadet ettirmek ve tağutlardan ve tağutlara ibadetten sakındırmaktır.

Allah Subhanehu ve Teala şöyle buyurmuştur:

"Andolsun ki biz, "Allah'a kulluk edin ve tağuttan sakının" diye emretmeleri için her ümmete bir peygamber gönderdik." (Nahl, 16/36)

Firavunun Tağutlaşması

Malum olduğu üzere Kur-an'i kavramların en doğru açıklaması yine Kur-an'ı Kerim'in bizzat kendisinde mevcuttur. Allah Subhanehu ve Teala, Hz. Musa'ya (aleyhisselam) hitaben Firavun'a gitmesini söylemekte, onun azgınlaştığını, haddini aştığını, tağutlaştığını bildirmektedir.

"Firavun'a git! Çünkü o çok azdı,haddini aştı,tağutlaştı." (Nâziât, 79/17)

Bu ayette Allah Subhanehu ve Teala Firavun'un azgınlaştığını, haddini aştığını bildirirken tağut kelimesinin kendisinden türetildiği "tağa" fiilini kullanmış, Firavun'u tağut olarak isimlendirmiştir. Firavun'un tağut olarak isimlendirilmesinin altında yatan en büyük etken ise onun tek başına otorite ve yetki sahibi olduğunu ilan etmesidir.

Nitekim bu noktada Firavun şöyle demektedir:

"Firavun: Ey ileri gelenler! Sizin için benden başka bir ilah (otorite) tanımıyorum." (Kasas, 28/38)

"(Firavun) derhal (adamlarını) topladı ve onlara bağırdı: "Ben sizin en büyük rabbinizim" dedi." (Nâziât, 79/23-24)

Firavun “Ben sizin en büyük rabbinizim”, “Sizin için benden başka bir ilah (otorite) tanımıyorum” derken, hiçbir zaman kendisini göklerin ve yerin sahibi, insanları yaratan, öldüren ve rızık veren olarak nitelendirmemiş, böyle bir iddiada da bulunmamıştır.Bilakis Firavun, tek başına siyasi otoriteye sahip olduğunu, otoritesini bozacak bir gücün olmadığını, idare ve yetkinin, kanun ve yasa koymanın sadece kendi tekelinde olduğunu iddia etmiştir.Firavun insanları yönetme, idare etme noktasında tek başına yetki sahibi olduğunu iddia ettiği için Allah Subhanehu ve Teala tarafından azgınlıkla, tağutlukla nitelendirilmiştir. O halde tağut kavramı, Allah’ın indirdiği ahkamı terk edip, beşeri hükümleri ortaya atan ve bu şekilde Allah’ın ilahlığına ve rabliğine karşı istiğna ve tuğyan içinde olan, hakimiyet, yasama, kanun ve yasa çıkarma noktasında kendini bağımsız ve yeterli görerek azgınlaşan, eline geçirdiği güçle toplumun bütün tabaklarında şirk sistemini hakim kılmaya çalışan, zorbaca insanları ezen, sindiren her türlü kurum, kuruluş ve otoritedir.

İşte bugünde aynı Firavun’un ilahlık iddiası gibi Allah’ın indirdiği hükümleri bir kenara bırakarak “Hakimiyet kayıtsız şartsız milletindir” sloganına sarılan demokratik sistemler Allah’ın hükümlerine mukabil ve onların yerine geçmek üzere kanun ve yasalar icad etmekte ve bunlarla hükmetmektedirler. Dolayısıyla demokratik ve diğer ideolojik tüm beşeri sistemlerde tağut hükmündedirler.

Tağutun Başlıca Özellikleri

Tağutun Velayeti:

Allah Subhanehu ve Teala şöyle buyurmuştur:

“Allah, iman edenlerin velisidir. Onları karanlıklardan nura çıkarır; kâfirlerin velileri ise tağuttur. Onları nurdan karanlıklara çıkarırlar. İşte onlar, ateşin halkıdırlar, onda süresiz kalacaklardır.” (Bakara, 2/ 257)

İbn Kesir (rahimehullah) şöyle demiştir: “Allah Teala ayette rızasına tâbi olanları selamet yollarına hidayet edeceğini haber veriyor. O mü’min kullarını; küfür, şüphe karanlıklarından apaçık, kolay ve nurlu hakkın aydınlığına çıkaracağını ve kâfirlerin dostlarının ise şeytan olduğunu bildiriyor. Şeytan, onların içinde bulundukları bilgisizlik ve sapıklıkları kendilerine güzel göstererek onları hak yoldan çıkarır. Küfür ve iftira yollarına saptırır.” (Tefsîru’l Kur-ân’il Azîm: 1/685)

Görüldüğü üzere ayeti kerime de iman edenlerin velisinin yani onlar adına kanun koyanın, hükmedenin, inanç ve yaşam sistemi belirleyenin, ihtilafların çözümü için onlara Kur’an ve Sünnet’i indirenin Allah Azze ve Celle olduğu beyan edilmektedir. Kâfirlerin velisi ise Allah Tebareke ve Teala’nın dinine boyun eğmezler, kanunlarını red ederler. O’nu kendilerine dost edinmezler. Kâfirler, idare ve yaşam şeklinde, kanun ve nizam belirlemede Allah’ın değil de, kendileri gibi beşer olanlara tâbi olarak tağutların velayetini Allah’ın velayetine tercih ederler. Böylece velileri olan tağutlar gibi cehennem ateşinde ebediyen kalmayı hak ederler. Öyle ise tağutları veli edinen bir kimse müslüman olduğunu iddia etse de kâfirdir. İman iddiasında olan her bireyin tağutun velayetini ve tağutu veli edinenleri tekfir edip onlardan uzak durması gerekmektedir.

Tağutun Hükmü:

Allah Subhanehu ve Teala şöyle buyurmuştur:

"Sana indirilene ve senden önce indirilene gerçekten iman ettiklerini zannedenleri görmüyor musun? Bunlar, tağuta muhakeme olmayı istiyorlar. Oysa onlar onu reddetmekle emrolunmuşlardı. Şeytan da onları uzak bir sapıklıkla saptırmak istiyor." (Nisâ, 4/60)

İmam Kurtubi (rahimehullah) ayetin nüzul sebebi hakkında şöyle demiştir: "İbn Abbas dedi ki: Bişr diye anılan münafıklardan bir kimse ile yahudi birisi arasında bir anlaşmazlık vardı. Yahudi: Haydi gel seninle Muhammed'e gidelim dediği halde, münafık olan da: Hayır, Ka'b b. el-Eşref'e gidelim, dedi. -İşte yüce Allah'ın tağut yani, tuğyan eden kimse adını verdiği kişi budur- Ancak yahudi, Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem)'den başkasının hükmüne başvurmayı kabul etmedi. Münafık durumu görünce, onunla beraber Rasulullah'ın yanına vardı. Hz. Peygamber de yahudinin lehine hüküm verdi. Hz. Peygamberin yanından çıktıkları vakit münafık: Ben bu hükme razı değilim, dedi. Haydi seninle Ebu Bekr'e gidelim. Hz. Ebu Bekir de yahudi lehine hüküm verdi. Yine münafık buna razı gelmedi. Bunu da ez-Zeccâc zikretmiştir. Bu sefer dedi ki: Haydi seninle Ömer'e gidelim. Bunun üzerine Ömer'e gittiler. Yahudi dedi ki: Biz önce Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem)' e gittik, sonra Ebu Bekir'e gittik. Fakat bu bir türlü razı olmadı. Hz. Ömer , münafık olana: Bu durum dediği gibi midir diye sordu. Münafık evet deyince, Hz. Ömer: Ben yanınıza çıkıp gelinceye kadar burada durunuz, dedi. İçeri girdi, kılıcını alıp çıktıktan sonra ölünceye kadar kılıcıyla münafığı vurmaya devam etti ve dedi ki: İşte ben Allah'ın ve Rasulü'nün hükmüne razı olmayan kimsenin aleyhine bu şekilde hüküm veririm. Yahudi ise kaçıp gitti ve bu ayeti kerime nazil oldu." (Câmiu li Ahkâmi'l Kur-ân: 5/302-303)

Görüldüğü üzere ayeti kerime de Allah'ın kanunlarının dışında kalan tüm kanunlar ve bu kanunları yapanlar tağut olarak adlandırılmıştır. Bugün de Allah'ın indirdiği hükümleri bir kenara bırakıp kendi nefislerinden uydurdukları kanunlarla hüküm veren tüm kişi, kurum ve kuruluş tağut hükmündedirler. Öyle ise ihtilafların çözümü için tağuta muhakeme olmayı isteyen bir kimse müslüman olduğunu iddia etse de kâfirdir. İman iddiasında olan her bireyin tağutun mahkemelerini ve bu mahkemelerden hüküm talep edenleri tekfir edip onlardan uzak durması gerekmektedir.

Tağutun Savunuculuğu:

Allah Subhanehu ve Teala şöyle buyurmuştur:

"İman edenler Allah yolunda savaşırlar; kâfirler ise tağut yolunda savaşırlar öyleyse şeytanın dostlarıyla savaşın. Hiç şüphesiz, şeytanın hileli düzeni pek zayıftır." (Nisâ, 4/76)

Fahruddin er-Razi (rahimehullah) şöyle demiştir: "Bil ki! Allah Teala, cihadın farz olduğunu beyan edince, nazar-ı dikkate alınacak olan şeyin cihadın şekli değil, bilakis niyet ve maksad olduğunu bildirmiştir. İmdi mü'minler, Allah'ın dinini kuvvetlendirmek ve O'nun kelimesini yüceltmek maksadıyla savaşırlar. Kâfirler ise, tağutun yolunda savaşırlar." (Mefatihu'l-Gayb: 10/147)

Görüldüğü üzere ayeti kerime de insanlar, iman edenler ve kâfirler olmak üzere iki bayrağın altında, iki ayrı gruba ayrılmıştır. İman edenler Allah'ın sistemini gerçekleştirmek, nizamını yerleştirmek için savaşanlardır. Kâfirler ise, bugün üzerinde yaşadığımız coğrafyada olduğu gibi Allah'ın izin vermediği çeşitli değerleri ve ölçüleri koyup uygulamak, demokratik laik beşeri nizamın bekâsını ve kutsal bayraklarını yüceltmek için savaşırlar. Bilinmelidir ki Allah'ın dinini yüceltme ve hakim kılma gayesi dışında kurulmuş olan her ordu tağuti bir ordudur. Öyle ise tağutun yolunda malıyla, canıyla, diliyle savaşan bir kimse müslüman olduğunu iddia etse de kâfirdir. İman iddiasında olan her bireyin tağutun ordu ve askerlerini tekfir edip onlardan uzak durması gerekmektedir.

Anlaşılacağı üzere hiçbir kimse tağutu tüm çeşitleriyle reddetmeden Allah'a doğru bir şekilde iman edemez. Tağutu red etmeyen bir kimsenin müslüman olduğunu söylemesi, namaz ve zekât gibi farzları yerine getirmesi, zina ve faiz gibi haramlardan kaçınması kendisine kâfir isminin verilmesine engel olmadığı gibi; cehennemin ebedi ateşinden kurtulması için bir yarar da sağlamaz.

Ve alemlerin Rabbi olan Allah'a hamd olsun.

TEVHİDİN HAKİKATİ

ŞİRK NEDİR ?

ŞİRK NEDİR ? / TEVHİDİN HAKİKATİ

Hamd, alemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur. O'na hamd eder, O'ndan yardım ve mağfiret dileriz. Nefislerimizin şerrinden ve amellerimizin kötülüğünden O'na sığınırız. O'nun hidayete erdirdiğini hiç kimse saptıramaz, saptırdığını ise hiç kimse hidayete erdiremez.

Şehadet ederim ki, Allah'tan başka ibadete layık hiçbir ilah yoktur. Ve yine şehadet ederim ki, Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) O'nun kulu ve rasulüdür.

Bilindiği gibi insanın kendisini koruyup, uzak durabilmesi için tehlike yerlerini bilmesi gerekir. O halde şirkten sakınmamız ve içine düşmememiz için de şirki bilmemiz gerekmektedir.

Şirk kelimesi lügatte, birleştirmek, aralarında benzerlik bulunmak demektir. Istılahta ise, Allah'a ortak koşmak demektir. Bu ortak ister rububiyette ortak olsun, ister uluhiyette olsun, isterse isim ve sıfatlarda olsun aynıdır. Yani, şirk tevhidde Allah'a ortak koşmaktır. Bu sebeble şirk tevhidin zıddıdır. Zira tevhid, Allah Teala'yı birlemek, bir kılmaktır

Rububiyetteki şirk, Allah Subhanehu ve Teala'yı kendisine ait olan yaratma, yaşatma, rızıklandırma, tasarruf etme, yönetme, kanun ve yasa belirleme gibi herhangi bir özelliğinde sadece Allahta olduğuna inanmamaktır. Uluhiyetteki şirk, Allah Subhanehu ve Teala'yı secde ve kurban kesmek gibi herhangi bir zahiri ibadette yahut dua etmek ve sığınmak gibi herhangi bir kalbi ibadette, kısacası ibadet cinsinden herhangi bir şeyde Allahta olduğuna inanmamaktır. İsim ve sıfatlardaki şirk, Allah Teala'yı el-Hâlık ve el-Hâkim gibi isimlerinde, bekâ ve kudret gibi sıfatlarında Allahta olduğuna inanmamaktır . Bunların kalb yahut dil ile veyahut amel ile olması arasında fark yoktur. Yine bunların cehaletle yahut başka bir sebeble olması arasında, ikrah gibi şer'an geçerli bir özür olmadığı sürece fark yoktur.

Şirk Affedilmeyecek Büyük Bir Günahtır

Allah Teala'nın haram kıldığı şeylerin en büyüğü şirktir. Şirk, tevbe edilmediği takdirde affedilmeyecek büyük bir günahtır. Bunun dışında kalan günahlar ise affedilebilecek günahlardır. Şirkin altındaki günahları bağışlamak ise Allah Teala'nın tasarrufundadır.

Allah Subhanehu ve Teala şöyle buyurmuştur:

"Allah, kendisine şirk koşulmasını asla bağışlamaz; ondan başka günahları dilediği kimse için bağışlar. Kim Allah'a şirk koşarsa büsbütün sapıtmıştır." (Nisâ, 4/116)

Abdurrahmân bin Ebu Bekre radıyallahu anh'dan rivayet edildiğine göre:

"Nebi (sallallahu aleyhi ve sellem), sahabelerine üç defa: 'Size büyük günahların en büyüğünü haber vereyim mi?' buyurdular. Sahabeler: 'Haber ver ey Allah'ın Rasulü' dediler. 'Allah'a şirk koşmaktır' buyurdu." [1]

Şirk Tüm Amelleri Yok Eder

Şirk, insanoğlunun yapmış olduğu tüm salih amelleri silip süpüren pis bir ameldir. Bir insan hayatının tamamını Allah'a ibadet ve itaatle geçirirse, namaz kılsa, oruç tutsa, zekâtını verse, hacca gitse, fakir ve miskinleri gözetse kısacası hayır ve hasenat yönünden birçok salih amel işlese ama bununla birlikte Allah'a şirk koşsa bu şahsın tüm yaptığı tüm ameller boşa gider ve ebedi hüsranı hak etmiş olur.

Allah Subhanehu ve Teala şöyle buyurmuştur:

"Eğer onlar da (peygamberler) Allah'a şirk koşsalardı yapmakta oldukları amelleri elbette boşa giderdi." (En'âm, 6/88)

"Eğer şirk koşacak olursan, şüphesiz amellerin boşa çıkacak ve elbette sen, hüsrana uğrayanlardan olacaksın." (Zumer, 39/65)

İmam Nevevi (rahimehullah) şöyle demiştir: "İlim adamlarının icma ettiklerine göre küfür üzere ölen kâfirin ahirette hiçbir sevabı yoktur. Allah Teala'ya yaklaşmak maksadıyla dünyada yapmış olduğu hiçbir işten dolayı ona mükâfat verilmez." [2]

Şirk İşleyen Kimse Ebedi Cehennemliktir

Şirk koşan bir kimsenin iman iddiası asla kabul edilmeyecektir. Çünkü şirk günahı imanı yok eder. Şirk koşanlar tevbe etmeden ölürse asla affedilmeyecek ve ebedi cehennemlik olacaklardır.

Allah Subhanehu ve Teala şöyle buyurmuştur:

"Ehl-i kitap ve müşriklerden olan inkârcılar, içinde ebedi olarak kalacakları cehennem ateşindedirler. İşte halkın en şerlileri onlardır." (Beyyine, 98/6)

"Biliniz ki kim Allah'a şirk koşarsa muhakkak Allah ona cenneti haram kılar; artık onun yeri ateştir ve zalimler için yardımcılar yoktur." (Mâide, 5/72)

Muâz bin Cebel radıyallahu anh'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah (sallallahu aleyhi ve selem) şöyle buyurmuştur:

"Her kim Allah'a hiçbir şeyi şirk koşmaksızın kavuşursa cennete girer. Her kim de O'na herhangi bir şeyi şirk koşarak kavuşursa (ölürse ebedi olarak) cehenneme girer." [3]

Bu Ümmet Arasında Şirk Görünür mü?

Şüphesiz bu ümmet arasında fiilen şirkin pek çok çeşidi görülmüş bulunmaktadır. Bunların bir kısmı birkaç nesilden beri ortaya çıkmış ve hâlâ varlığını sürdürmektedir. Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem)'in de, bu ümmet arasında şirk görüleceğine dair haberleri sabit olmuştur.

Sevbân el-Hâşimî radıyallahu anh'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur:

"Ümmetimden bazı kabileler müşriklere iltihak edinceye ve onlar putlara tapıncaya kadar kıyamet kopmayacaktır." [4]

Şirkin Türleri

Şirk büyük ve küçük olmak üzere ikiye ayrılır.

1- Büyük Şirk: Büyük şirk, kişiyi İslam dininden çıkaran ve tevbe etmediği takdirde de ebedi olarak cehennemde kalmasına sebeb olan, müslümanlarla bağını koparan, canından ve malından dokunulmazlığı kaldıran şirktir. Bunun cehaletle yahut düşmanlıkla, şaka yahut ciddiyetle olması arasında kişinin küfre girmesi açısından fark yoktur.

Büyük şirkin birçok çeşidi bulunmaktadır. Burada kısaca delilleri ile zikredeceğimiz büyük şirk çeşitleri günümüzde en yaygın olanlarından bazılardır.

İtaatte Şirk: Allah Subhanehu ve Teala'nın faiz, içki, zina, şans oyunları gibi haram/yasak kıldıklarını serbest, kısas, el kesme, çok eşlilik gibi helal/ serbest kıldıklarınıda yasaklayarak kanun ve yasa çıkaranları desteklemek itaat şirkindendir.

Allah Subhanehu ve Teala şöyle buyurmuştur:

"Eğer onlara itaat ederseniz şüphesiz siz de müşrik olursunuz." (En'âm, 6/121)

Bu ayet, Mekke müşriklerinin müslümanlara leşler yani kendi kendilerine ölmüş hayvanlar hakkında: "Siz Allah'ın öldürdüğü hayvanları yemiyorsunuz da kendi kestiklerinizi yiyorsunuz" demeleri ve bazı müslümanlarda da bu sözlerden ötürü şüphe belirmesi sebebiyle inmiştir.

Görüldüğü üzere Allah Subhanehu ve Teala, ayeti kerimesinde müşriklere bu söyledikleri hususta itaatin şirk olduğunu beyan etmiştir. Yani her kim Allah'ın helal ve haramlarına rağmen müşriklere şer'i olan herhangi bir şey hususunda itaat ederse müşrik olur.

İbn Kesir (rahimehullah) şöyle demiştir: "Yani Allah'ın emrinden ve şeriatından başkasının dediğine saparsanız, başkasını onun önüne geçirirseniz işte bu şirktir." [5]

"Ey Adem oğulları! Size şeytana ibadet etmeyin, çünkü o sizin apaçık bir düşmanınızdır demedim mi?" (Yâsîn, 36/60)

Bu ayette ki ibadetten kasıt itaattir. Zira insanoğlunun şeytana kıyam, secde etme gibi bir ibadet sunması düşünülemez. Allah Subhanehu ve Teala'nın kıyamet gününde şeytana tâbi olan insanoğluna yükleyeceği suç, dünya hayatında şeytanın emrine itaat etmeleri, hükmüne tâbi olmaları ve şeytanın yolundan süratle koşmaları olacaktır. Anlaşılacağı üzere itaat bir ibadettir.

"Ey iman edenler! Eğer kâfirlere itaat ederseniz, sizi gerisin geri çevirirlerde, hüsrana uğrayanların durumuna düşersiniz." (Âli İmrân, 3/149)

Şeyh Şankıti şöyle demiştir: “Kim, Allah’ın hükümlerine muhalif hüküm koyan kişilere itaat ederse, şüphesiz itaat ettiği kişiyi Allah’a şirk koşmuş olur.” [6]

O halde her kim demokrasi ve benzeri beşeri sistemlerin yöneticilerini benimser, oy vermek suretiyle onları destekler, rabıta ve istiğase gibi İslam dışı ayinleri olan tarikat şeyhlerini önder edinir, onların küfür olan kanunlarına ve inanışlarına itaat ederse Allah’a şirk koşmuş olur.

Hükümde Şirk: Hükümdeki şirk, yaratılmışların kendi nefislerinden koydukları kanunlardan hüküm istemek suretiyle gerçekleşir. Dünyevi büyük ya da küçük bir alacağın yahut önemli yahut önemsiz bir anlaşmazlığın halledilmesi için beşeri kanunlarla hükmeden tağuti mahkemelerden hüküm istemek şirktir.

Allah Subhanehu ve Teala şöyle buyurmuştur:

“Hüküm sadece Allah’a aittir. O size kendisinden başkasına ibadet etmemenizi emretmiştir. İşte dosdoğru din budur. Fakat insanların çoğu bilmezler.” (Yûsuf, 12/40)

Bu ayette hükmün sadece Allah’a ait olduğu zikredildikten sonra ‘O, kendisinden başka hiçbir şeye ibadet etmemenizi emretmiştir’ cümlesiyle ibadetten bahsedilerek hükümde Allah’ı tevhid etmeyenlerin Allah’tan başkasına ibadet etmiş oldukları beyan olunmaktadır. Anlaşılacağı üzere hüküm istemek bir ibadettir.

“Eğer bir hususta anlaşmazlığa düşerseniz Allah’a ve ahirete gerçekten iman ediyorsanız onu Allah’a ve Rasul’e götürün; bu hem hayırlı, hem de netice bakımından daha güzeldir.” (Nisâ, 4/59)

Bu ayette Allah Subhanehu ve Teala ‘Allah’a ve ahiret gününe gerçekten iman ediyorsanız’ buyurarak ihtilafları Allah’a ve Rasulüne götürmeyi imanın şartı olarak zikretmiştir. Ayetin devamında ise ‘Allah’a ve Rasulü’ne götürün’ diyerek ihtilafları Kur-an ve Sünnet’e götürmeyi emretmiştir.

“Sana indirilene ve senden önce indirilene gerçekten iman ettiklerini zannedenleri görmüyor musun? Bunlar, tağuta muhakeme olmayı istiyorlar. Oysa onlar onu reddetmekle emrolunmuşlardı. Şeytan da onları bir sapıklıkla saptırmak istiyor.” (Nisâ, 4/60)

Bu ayette ise Allah Subhanehu ve Teala ‘gerçekten iman ettiklerini zannedenleri görmüyor musun? Bunlar, tağuta muhakeme olmayı istiyorlar’ buyurarak tağuta muhakeme olmayı isteyenlerin, bunun niyetine dahi girenlerin iman ettiklerini zannettiğini beyan etmiştir.

İbn Kayyım (rahimehullah) şöyle demiştir: "Kişi üzerinde anlaşmazlığa düşülen konuları imanının gereği olarak Allah'a ve Rasulüne götürmesi gerekir. Ancak bunu götürmediği takdirde asla iman dairesine dahil olamayacaktır." [7]

O halde her kim ihtilafların çözümü için Kur-an ve Sünnet'in hakemliğini terkedip beşerin kanunlarına başvurursa Allah'a şirk koşmuş olur.

Duada Şirk: Hastalıktan şifa, musibetten kurtulma, rızık genişliği, okul kazanmak, çocuk sahibi olmak, şefaat istemek gibi sadece Allah'ın güç yetirebileceği hususlarda peygamber, salih bir kul, âlim gibi yaratılmışlardan yardım dilemek ve medet ummak şirktir. Allah'a yaklaşmak için ölülere dua etmek, dilek ve isteklerini türbe ve kabirlere yöneltmekte günümüzde en çok rastlanan şirk çeşitlerindendir. Dua bir ibadettir ve tüm ibadetler ancak Allah'a mahsus kılınmalıdır. İşte bundan dolayı Allah'tan başkasına dua etmek şirktir.

Allah Subhanehu ve Teala şöyle buyurmuştur:

"Rabbiniz şöyle buyurdu: Bana dua edin, kabul edeyim. Çünkü bana ibadeti bırakıp büyüklük taslayanlar aşağılanarak cehenneme gireceklerdir." (Mu'min, 40/60)

Bu ayette Allah Subhanehu ve Teala duayı ibadet olarak isimlendirmiştir.

"Kim, Allah'ı bırakıp da, kıyamet gününe kadar kendisine cevap veremeyecek şeylere dua edenden daha sapıktır? Ve onlar, bunların dualarından habersizdirler. İnsanlar (kıyamet günü) toplandığında, o taptıkları kendilerine düşman oluverir, onların ibadetlerini de inkâr ederler." (Ahkâf, 46/5-6)

Bu ayetin sonunda da Allah Subhanehu ve Teala sapıklıkta en ileri olan bu kimselerin kendisinden başkasına yalvarıp yakarmalarını ibadet olarak isimlendirmektedir.

Numân bin Beşir radıyallahu anh'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur:

"Dua ibadetin ta kendisidir." [8]

İbn Teymiyye (rahimehullah) şöyle demiştir: “Allah’ın dışında ölü veya yanında bulunmayan birisine dua ederek: ‘Ey falanca efendim, bana yardım et’, ‘sana sığınıyorum’, ‘senden yardım diliyorum’ ‘düşmanıma karşı bana yardım et’ veya benzeri dualar, Allah’a koşulan şirktir. Bunlardan daha büyüğü ise, müşrik cahillerden bir grubun yaptığı gibi: ‘Beni bağışla, günahlarımı affet’ demesidir.” [9]

O halde her kim sadece Allah’ın güç yetirebileceği bir konuda kalben yada dille bir başkasına dua ederse Allah’a şirk koşmuş olur.

Teşride Şirk: Bu şirk, insanların Allah’ın kanunlarını ve ölçülerini terkederek kendi nefislerinden kanun ve yasalar koymalarıyla gerçekleşir. İnsan, yalnızca Allah’ın hükümlerini uygulamakla emrolunmuştur. Hiçbir mahlukun hüküm koyma yetkisi yoktur. Emir ve yasaklama hakkı sadece Allah’ındır. Bu hakkı Allah’tan başkasına nisbet etmek şirkin ta kendisidir.

Allah Subhanehu ve Teala şöyle buyurmuştur:

“Bilesiniz ki, yaratmak da emretmek de O’na mahsustur. Alemlerin Rabbi Allah ne yücedir!” (A’râf, 7/54)

“Yoksa onların bir takım ortakları mı var ki, Allah’ın izin vermediği şeyleri, dinden kendilerine teşri ettiler?” (Şûrâ, 42/21)

“O, hükmüne hiçbir kimseyi ortak kabul etmez.” (Kehf, 18/26)

O halde her kim Allah’a ait olan teşri yetkisinin kendisinde olduğunu iddia ederse kendisini ilah ilan etmiş olur. Kimde Allah ile birlikte bir kanun koyucu olduğuna inanır ve bu yetkiyi bir şahsa, bir kuruma veyahut bir meclise devrederse Allah’a şirk koşmuş olur.

2- Küçük Şirk: Küçük şirk ise kişiyi dinden çıkarmayan, ancak imanı azaltan bazı ameller olup, sürekli işlenmeleri gibi durumlarda kişiyi büyük şirke götürebilir. Şeriatta buna şirk dendiğinden dolayı bu isimle adlandırılmıştır. Bu da açık şirk ve gizli şirk olmak üzere iki kısma ayrılır.

– Açık Şirk: Bu da lafız ve fiil kısımlarına ayrılır.

Lafız/söz ile şirke örnek; Allah’tan başkası adına yemin etmektir.

Ömer İbnu'l-Hattab radıyallahu anhu'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah (sallallahu aleyhi ve selem) şöyle buyurmuştur:

"Kim Allah'tan başkası üzerine yemin ederse muhakkaki o şirk koşmuştur." [10]

Fiillere gelince, belanın kaldırılması ya da def edilmesi için bir halka ya da ip bağlamak örnek gösterilebilir. Nazardan ve başka şeylerden korkarak nazarlık, halka ya da ip bağlamak (bunların belanın kaldırılması ya da defedilmesi için sebeb teşkil ettiklerine inandığı takdirde) küçük şirktir. Çünkü Allah Teala bunları bir sebeb olarak tayin etmemiştir. Ama bunların bizzat kendilerinin belayı defettiklerini ya da kaldırdıklarına itikad ederse, o zaman büyük şirk olur.

– Gizli Şirk: Bu da irade ve niyetlerde -riyakarlık ve başkalarının işitmesi gibi- koşulan şirktir. Bir kimsenin kendisi ile Allah Teala'ya yaklaşılan bir ameli insanların kendisini övmeleri isteğiyle yapması gibi. Onların kendisini övmesi için namazını güzelce kılması yahutta tasaddukta bulunması ya da insanlar kendisini işitip, onu övüp güzel şekilde ondan söz etsinler niyetiyle güzel sesle Kur-an okumaya çalışması da buna örnektir. Riyakârlık bir amel ile karışacak olursa onu iptal eder.

Mahmûd b. Lebîd el-Ensârî radıyallahu anhu'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah (sallallahu aleyhi ve selem) şöyle buyurmuştur:

"Sizin için en korktuğum şey küçük şirktir." Ashab: Ey Allah'ın Rasulü, küçük şirk nedir diye sorunca, o: "Riyakârlık yapmaktır." diye cevap vermiştir." [11]

Büyük Şirk ile Küçük Şirk Arasındaki Farklar

– Büyük şirk kişiyi dinden çıkartır. Küçük şirk ise kişiyi dinden çıkartmaz.

– Büyük şirk kişinin ebedi olarak cehennemde kalmasına sebebtir. Küçük şirk ise kişinin cehenneme girse dahi ebedi olarak kalmasına sebeb olmaz.

– Büyük şirk bütün iyi amelleri boşa çıkartır, küçük şirk ise bütün amelleri boşa çıkartmaz. Sadece riyakârlığın karıştığı ameli yahutta sadece dünya için yapılan ameli boşa çıkartır.

– Büyük şirk sebebiyle can ve mal mübahtır ama küçük şirk sebebiyle bunlar mübah olmaz.

– Büyük şirk koşan bir kimse ile mü'minler arasında katıksız bir düşmanlık gerekir. Mü'minlerin böyle bir kimseyi sevmeleri ve onu veli edinmeleri caiz değildir. Küçük şirk koşan kimsenin durumu ise, mutlak olarak veli edinilmesine mani değildir.

Ve alemlerin Rabbi olan Allah'a hamd olsun.

DİPNOTLAR

[1] (Buhari: 2654 ; Müslim: 143)

[2] (el-Minhâc fi Şerhi Sahîhi Müslim: 17/150)

[3] (Buhari: 129 ; Müslim: 152)

[4] (Ebu Davud: 4252 ; Tirmizi: 2219)

[5] (Tefsîru'l Kur'âni'l Azîm: 3/295)

[6] (Edvâu'l-Beyân: 7/56)

[7] (Bedâiu't-Tefsîr: 1/548)

[8] (Ebu Davud: 1479 ; Tirmizi: 2969)

[9] (Mecmûu'l-Fetâvâ: 1/350-351)

[10] (Ahmed: 1/47 ; Hakim: 1/52)

[11] (Ahmed: 5/428, 429)

TEVHİDİN HAKİKATİ

KÜFÜR NEDİR ?

KÜFÜR NEDİR ? / TEVHİDİN HAKİKATİ

Hamd, alemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur.O'na hamd eder,O'ndan yardım ve mağfiret dileriz.Nefislerimizin şerrinden ve amellerimizin kötülüğünden O'na sığınırız.O'nun hidayete erdirdiğini hiç kimse saptıramaz,saptırdığını ise hiç kimse hidayete erdiremez.

Şehadet ederim ki,Allah'tan başka ibadete layık hiçbir ilah yoktur.Ve yine şehadet ederim ki, Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) O'nun kulu ve rasulüdür.

Müslümanım diyen her bireyin dinin temel kavramlarını bilmesi bu kavramları vahiy eksenli olarak anlaması ve yaşaması gerekmektedir .Bu kavramların en önemlilerinden biri de küfür kavramıdır.

Küfür ,sözlükte örtmek ve gizlemek demektir . Istılahta ise, imana aykırı olan inanç, söz veya ameldir. İman ve küfür birbirinin zıddıdır. İkisi asla bir arada bulunmaz .Birinin varlığı ile diğeri yok olur .İki zıt şeyin bir arada bulunamayacağı aklın kabul ettiği bir kuraldır.

Kâfir kişi de Allah 'ın varlığını , ayetlerini , nimetlerini veya hükümlerini görmezlikten, bilmezlikten gelip örterek inkâra gittiğinden bu ismi almıştır.

Küfrün Türleri

Küfür, büyük küfür ve küçük küfür olmak üzere iki türdür.

1- Büyük Küfür : *Kişiyi dinden çıkartan küfür olup, cehennemde ebediyen kalmayı gerektirir . Büyük küfrün birçok çeşidi vardır. Onlardan başlıcaları şunlardır:*

–Tekzib (Yalanlama) Küfrü: *Bu, zahir ve bâtın olarak yapılan yalanlamadır. Allah 'ın haber verdiği şeylerin aksini savunmak , kabul etmemek ve yalanlamak suretiyle meydana gelir . Mesela peygamberlerin yalan söylediklerine ve onların gerçek diye verdikleri haberlerin gerçek olmadığına inanmak gibi . Aynı şekilde , Allah 'ın helalleri haram , haramlarını helal yapmakta Rasulün getirdiğini kabul etmemek ,reddetmektir . Bu da yalanlama küfrüne dahildir.*

Allah Subhanehu ve Teala şöyle buyurmuştur:

“Allah’a karşı yalan uyduran veya kendisine hak gelince, onu yalanlayan kimseden daha zalim kim olabilir? Kâfirler için cehennemde kalacak yer mi yok?” (Ankebût, 29/68)

“Ayetlerimizi, ancak kâfirler bile bile inkâr eder.” (Ankebût, 29/47)

– Tasdik ile Birlikte Reddetme ve Büyüklenme Küfrü: *Bu, rasulün getirdiğinin Rabbinden gelen bir hak olduğunu kabul etmekle birlikte , büyüklenmek, azıp şımarmak ve hakkı ve hak ehlini küçümsemek sebebi ile hakka tabi olmayı reddeden kimsenin küfrüdür.*

Allah Subhanehu ve Teala şöyle buyurmuştur:

“Sana düşük seviyeli kimseler tâbi olup dururken, biz sana iman eder miyiz hiç!” (Şuarâ, 26/111)

“Hani biz meleklere : ‘Adem’e secde edin’ demiştir de, iblis dışında derhal secde ettiler . O reddetti , büyüklendi ve kâfirlerden oldu.” (Bakara , 2 / 34)

– Şüphe ve Tereddüt Küfrü: *Bu Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem)’in getirdiklerinin doğruluğunda ve onun getirdiklerine tabi olmak hususunda tereddüt göstermek yahutta bunun kesin bir hak olduğu hususunda tereddüde düşmek demektir. Çünkü istenen iman rasulün Rabbinden getirdiği hakkında onun hiçbir şek ve şüphe bulunmayan bir hak olduğuna kesin olarak inanmaktır.*

Aynı şekilde bunun hak olduğuna dair ağırlıklı bir kanaate sahip olmakla birlikte, hak olmaması da mümkündür gibi bir zanna sahip olması da bu kabildendir ve küfür olan bir zandır.

Allah Subhanehu ve Teala şöyle buyurmuştur:

“Sizden öncekilerin, Nuh, Âd ve Semûd kavimlerinin ve onlardan sonrakilerin haberleri size gelmedi mi? Onları Allah’tan başkası bilmez . Peygamberleri kendilerine mucizeler getirdi de onlar, ellerini peygamberlerinin ağızlarına bastılar ve dediler ki: Biz, size gönderileni inkâr ettik ve bizi kendisine çağırdığınız şeye karşı derin bir kuşku içindeyiz.” (İbrâhîm, 14/9)

“Kendisine zulmederek bağına girdi. Şöyle dedi: ‘Bunun hiçbir zaman yok olacağını sanmam. Kıyametin kopacağını da sanmıyorum. Şayet Rabbime döndürülürsem dahi elbette bundan daha hayırlı bir akıbet bulurum’. Karşılıklı konuşan arkadaşı ona hitaben dedi ki: ‘Sen, dedi, seni topraktan, sonra nutfeden yaratan , daha sonra seni bir adam biçimine sokan Allah’ı inkar mı ettin? Fakat O Allah benim Rabbimdir ve ben Rabbime hiçbir şeyi ortak koşmam’.” (Kehf, 18/35-38)

– Yüz Çevirme Küfrü : *Hakkı önemsemeyerek ve ondan hoşlanmayarak öğrenmemek ve gereğince amel etmemek suretiyle terk etmektir .*

Bu terk ediş, ister sözlü, ister davranış , ister itikadi olsun ; ister genel , ister özel olsun farketmez . Kur-an ve Sünnet ile hükmetmemek , bu ikisinden başkasına muhakeme olmak, kâfirleri tekfir etmemek bu küfür çeşidine dahildir.

Allah Subhanehu ve Teala şöyle buyurmuştur:

“(Bazı insanlar) “Allah’a ve Peygamber’e inandık ve itaat ettik” diyorlar; ondan sonra da içlerinden bir gurup yüz çeviriyor. Bunlar inanmış değillerdir.” (Nûr, 24/47)

“Kâfir olanlara gelince, onlar inzâr olundukları (uyarıldıkları) şeylerden yüz çeviricidirler.” (Ahkâf, 46/3)

– Nifak Küfrü: *Bu da kalbinden rasulün getirdiğini red ve inkâr etmekle birlikte, zahiren getirdiğine tâbi olduğunu göstermektir. Böyle bir kimse bu davranışları ile ona iman ettiğini gösterirken, içinden ona kâfir olduğunu gizler.*

Allah Subhanehu ve Teala şöyle buyurmuştur:

“Bu ise onların iman etmelerinden sonra kâfir olmalarındadır. Bunun için de kalplerine mühür vuruldu ve bu yüzden onlar anlamazlar.” (Munâfıkûn, 63/3)

“İnsanlardan bazıları da vardır ki, inanmadıkları halde “Allah’a ve ahiret gününe inandık” derler.” (Bakara, 2/8)

– Sövme ve Alay Etme Küfrü: *İster alay etmek, ister kâfirlere hoş görünmek için, ister tartışma halinde, isterse öfke halinde olsun, İslam dininin bilinmesi zorunlu olan şeylerinden herhangi biriyle alay etmek, onda eksiklik bulmak ya da ona sövmektir. Bunu yapan kimsenin küfründe bütün imamlar icma etmişlerdir.*

Allah Subhanehu ve Teala şöyle buyurmuştur:

“Eğer onlara, (niçin alay ettiklerini) sorarsan, elbette, biz sadece lafa dalmış şakalaşıyorduk, derler. De ki: Allah ile, O’nun âyetleriyle ve O’nun peygamberi ile mi alay ediyordunuz? (Boşuna) özür dilemeyin; çünkü siz iman ettikten sonra tekrar kâfir oldunuz.” (Tevbe, 65-66)

2- Küçük Küfür: *Bu tür küfür kişiyi dinden çıkartmayan küfürdür. Bunlar Kur-an ve Sünnet’te küfür olarak adlandırılmış ama büyük küfür sınırına ulaşmayan günahlardır. Bu küfrün pek çok şekli vardır. Burada zikredeceklerimiz bunun sadece bir kaçıdır.*

– Nimeti İnkar: *Bu küfür, kişinin nimeti verenin Allah Teala olduğuna inandığı halde diliyle nimeti Allah’tan başkasına nisbet etmesiyle gerçekleşir. Fakat nimeti verenin diliyle nisbet ettiği mahluk olduğuna inanırsa, bu dinden çıkan büyük küfürdür.*

Allah Subhanehu ve Teala şöyle buyurmuştur:

“Onlar Allah’ın nimetini bilirler. Sonra da onu inkâr ederler. Onların çoğu kâfirdir.” (Nahl, 16/83)

“Allah şöyle bir kasabayı örnek olarak verir:O kasaba güven ve huzur içindeydi,rızkı da kendisine her bir yandan bol bol geliyordu. Fakat o kasaba halkı Allah’ın nimetlerine karşı kâfir nankör oldular .” (Nahl , 16/ 112)

– Allah’tan Başkası Adına Yemin Etmek: *Bu küfür, kişinin Allah’tan başkasının adına yemin etmesiyle gerçekleşir.Fakat yemin eden kişi eğer Allah’ı tazim ettiği gibi, adına yemin ettiği başkasını da tazim ediyor,ondan korkuyor ve Allah’tan ümit ettiği gibi ondan da ümit ediyorsa, bu dinden çıkaran büyük küfürdür.*

İbn Ömer radıyallahu anh’dan rivayet edildiğine göre Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur:

“Allah’tan başkasının adına yemin eden bir kimse küfretmiş ya da şirk koşmuş olur.” (Ebu Davud: 3251 ; Tirmizi: 1535)

– Müslümanlarla Savaşmak: Bu küfür,müslümanın müslüman bir kişi ile savaşması sonucu gerçekleşir.Kişi helal kabul etmediği sürece bir müslümanla savaşmaktan dolayı kâfir olmaz.Fakat tağutların ordusunda müslümanlara karşı savaşırsa,bu dinden çıkaran büyük küfürdür.

İbn Mes’ud radıyallahu anh’dan rivayet edildiğine göre Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur:

“Müslümana sövmek fasıklık, onunla çarpışmak küfürdür” (Buhari: 48 ; Müslim: 64/116)

– Nesebe Sövmek ve Ölünün Arkasından Feryat Ederek Ağlamak: *Bu küfür, kişinin büyüklenerek, diğer insanlardan kendisini üstün görerek onları ve soylarını küçümsemesi ve ölü için ağıt yakması, bağırıp dövünmesi ile gerçekleşir.*

Ebu Hureyre radıyallahu anh’dan rivayet edildiğine göre Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur:

“İnsanlarda iki haslet vardır ki onlar bir küfürdür.Neseblere dil uzatmak ve ölen için ardından ağıt yakmak.” (Ahmed: 2/377 ; Müslim: 67/121)

Küfür Olan Lafızlara Örnekler

– Allah Teala’ya,İslam dinine,meleklere ya da onlardan birisin sövmek,

– Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem)’e ya da peygamberlerden birisine sövmek,

– Allah ile melekleriyle yahut Rasuller ile ya da din ile alay edip eğlenmek,

– Ben Allah’tan korkmuyorum yahut Allah’ı sevmiyorum demek,

– Bazı insanların kâinatın tümünde ya da bir kısmında tasarruf etme imkanları vardır demek,

– Yahudilik ya da hristiyanlık İslam dininden hayırlıdır ya da ona eşittir ya da Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem)'in peygamber olarak gönderilmesinden sonra onlara göre amel etmek de caizdir demek,

– Allah'tan başkasına dua etmek ve o kimseden ancak Allah'ın yapabileceği bir şeyi istemek. Hastaya şifa vermek, gaib olanı geri çevirmek ihtiyaçları görüp karşılamak,

– Zina yahut içki helaldir demek ve buna benzer sözler söylemek yahutta müslümanların icma ile haram olduğunu kabul ettikleri bir şey için helaldir demek,

– Keşke müslüman olmasaydım yahut ben yahudiyim ya da hrıstiyanım sözlerini kasten ve kendi isteği ile söylemek,

– İslam'ın emirleri günümüze uygun değildir demek.

Küfür Olan Fiillere Örnekler

– Allah Teala'dan başkasına secde etmek,

– Allah Teala'dan başkasına, mesela bir puta ya da salih bir veliye, onu tazim etmek gayesiyle kurban kesmek,

– Mushafı ya da Allah'ın zikrini ihtiva eden şeyleri bilerek ve kasten pis yerlere atmak,

– Allah'ın indirdiklerinden başkasıyla (beşeri kanunlarla) hüküm vermek,

– Şeriatı iptal etmek,

– Kur-an'a aykırı yasalar çıkarmak,

– Allah'ın yasaklarını serbest, emirlerini de yasaklar nitelikte kanunlar tertip etmek,

– Kâfirleri dost edinmek, onlara velayet çerçevesinde yardım etmek,

– Sihir yapmak, öğrenmek ve öğretmek,

– Mezar ve salih kimselerin kabirlerini tazim etmek gayesiyle tavaf edip, etraflarını dolaşmak,

– Bilerek, kasten ve isteyerek -haç ve benzeri- küfür ehlinin şiarlarından olan her hangi bir şeyi takmak,

– Ayin ve benzeri ibadetlerinde küfür ehline kasten, bilerek ve isteyerek katılmak gibi.

Büyük Küfür İle Küçük Küfür Arasındaki Farklar

Büyük Küfür

– Dinden çıkarır.

– Bütün iyi amelleri boşa çıkartır.

– Kişinin cehennemde ebediyen kalmasına sebep olur.

– Böyle bir küfür ile kâfir olanın kanı ve malı mubahtır.

– Bu şekilde kâfir olan kişi ile müminler arasında katıksız düşmanlık vardır.

Küçük Küfür

– Dinden çıkartmaz.

– Bütün amelleri boşa çıkartmaz. Ancak onları eksiltir ve onunla birlikte yapılan ameli boşa çıkartır.

– Böyle bir kimse cehenneme girse bile orada ebediyen kalmaz.Alla onu affedebileceği gibi cehenneme asla girmeye de bilir.

– Küçük küfür işleyen kimse sahip olduğu iman kadarı ile sevilir ve veli edinilir.Onda küfürden bulunan kadarı ile de ona buğz ve düşmanlık edilir.

Ve alemlerin Rabbi olan Allah'a hamd olsun.

TEVHİDİN HAKİKATİ

NİFAK NEDİR ?

Hamd, alemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur.O'na hamd eder,O'ndan yardım ve mağfiret dileriz.Nefislerimizin şerrinden ve amellerimizin kötülüğünden O'na sığınırız.O'nun hidayete erdirdiğini hiç kimse saptıramaz,saptırdığını ise hiç kimse hidayete erdiremez.

Şehadet ederim ki,Allah'tan başka ibadete layık hiçbir ilah yoktur.Ve yine şehadet ederim ki, Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) O'nun kulu ve rasulüdür.

Nifak , "nefak " kökünden türemiştir . Nefak , arzın içine gizlenen tünel demektir. Nifak denilmesinin sebebi, münafığın küfrünü gizlemesi ve onu göstermemesidir . Bir görüşe göre de bu kelime tarla faresinin yuvası anlamına gelen "nafikau'l-yerbu" dan türetilmiştir. Çünkü bu yuvanın üstü yeryüzü ile aynı seviyededir . Altta gizli bir çukur vardır. Tarla faresi bunu ihtiyaç anında tehlikeden kurtulmak için hazırlar ve avcılarını ancak bununla aldatabilir. Münafık da aynı şekilde içinde gizlediği şeyden farklı bir görünümde olur. Istılahta ise, İslam'ı ve hayrı açığa çıkarmak, küfrü ve şerri gizlemektir. Nifak, bâtının zahire muhalefetidir. Açıktan söylenen söz ve fiillerle kalpteki inancın zıd olmasıdır.

Münafık : imanı açıklayan , küfrü gizleyen sözü fiiline içi dışına aykırı olan kimsedir. O, İslam'a bir kapıdan girer, diğer kapıdan çıkar. Zahiren imana girer, bâtınen ondan çıkar.

Allah Subhanehu ve Teala şöyle buyurmuştur:

"İnsanlardan bazıları da vardır ki, inanmadıkları halde "Allah'a ve ahiret gününe inandık" derler." (Bakara, 2/8)

"Bunun sebebi, onların önce iman edip sonra inkâr etmeleridir. Bu yüzden kalpleri mühürlenmiştir. Artık onlar hiç anlamazlar." (Munâfikûn , 63/3)

Rabbimiz yüce kitabında münafıkları fasıklar olarak -şeriatın dışına çıkanlar demektir- nitelendirmektedir.

Allah Subhanehu ve Teala şöyle buyurmuştur:

"Şüphesiz münafıklar fasıkların ta kendileridir." (Tevbe, 9/67)

Münafıklar mü'minlerle karşılaştıklarında inandıklarını belirtirler,ancak asıl taraf-tarlarıyla baş başa kaldıkları zaman müminlerle alay ettiklerini söylerler. Allah Teala mü'minleri münafıkların tuzaklarına düşmemesi ve oyunlarına gelmemesi için Kuran'da münafıkların vasıflarını ayrıntılı olarak açıklamış ve onlara nasıl davranmamız gerektiğini haber vermiştir.

Allah Subhanehu ve Teala şöyle buyurmuştur:

"Müminlerle karşılaştıkları zaman, 'Bizde iman ettik' derler, elebaşılarıyla baş başa kaldıklarında, 'Biz şüphesiz sizinleyiz, onlarla sadece alay etmekteyiz' derler." (Bakara, 2/14)

"Onlara, 'Allah'ın indirdiğine ve Peygambere gelin' dendiği zaman, münafıkların senden büsbütün uzaklaştıklarını görürsün. Başlarına kendi işlediklerinden ötürü bir musibet çattığında sana gelip, 'Biz, iyilik etmek ve uzlaştırmaktan başka bir şey istemedik' diye de nasıl Allah'a yemin ederler?" (Nisâ, 4/61-62)

"Onlar güya Allah'ı ve müminleri aldatırlar. Halbuki onlar ancak kendilerini aldatırlar ve bunun farkında değillerdir." (Bakara, 2/9)

"Onlar yeminlerini kalkan yapıp Allah'ın yolundan alıkoydular. Bu yüzden onlara küçük düşürücü bir azap vardır." (Mucâdele, 58/16)

"Ey Peygamber! Kâfirlere ve münafıklara karşı cihad et, onlara karşı sert davran. Onların varacakları yer cehennemdir. O ne kötü bir varış yeridir!" (Tevbe, 9/73)

Münafıklarla ilgili ayetler incelendiğinde çok şiddetli eleştirilere ve tehditlere hedef oldukları görülür. Allah Subhanehu ve Teala, bir taraftan onların yaptıklarını bildirirken diğer taraftan acı sonlarını hatırlatarak doğru yolu ve kurtuluşu göstermektedir. Münafıkların akıbeti ile kâfirlerin akıbeti birdir. Hatta müslümanları kandırarak mü'min göründükleri için daha büyük bir cezaya çarptırılacaklardır.

Allah Subhanehu ve Teala şöyle buyurmuştur:

"Allah erkek münafıklara da kadın münafıklara da kâfirlere de içinde ebedi kalacakları cehennem ateşini vaat etti. O onlara yeter. Allah onlara lanet etmiştir. Onlar için devamlı bir azap vardır." (Tevbe, 9/68)

Şüphesiz münafıklar cehennemin en aşağı tabakasındadırlar." (Nisâ, 4/ 145)

Nifak Türleri

Nifak da tıpkı küfür ve şirk gibi derece derece, mertebe mertebedir. Bir kısmı İslam'dan çıkarır, bir kısmı çıkarmaz. Nifak büyük ve küçük olmak üzere iki kısma ayrılır.

1- Büyük Nifak: *Bu, kişinin dışa müslüman olduğunu gösterirken içinde küfrü gizlemesi şeklinde olur. Bu büyük münafıklıktır. Bu tür münafıklık, insanı büsbütün dinden çıkartır. Böyle bir kimse cehennemin en alt derecesindedir.*

Allah'ın getirdiği şeyleri veya onların bazılarını yalanladığı veya Peygamber'i veya onun getirdiği şeylerin bazılarını yalanladığı halde dış görünüşüyle müslüman görüntüsü veren, Peygamber (sallallahu aleyhi ve selem)'e itaatin vacibliğine inanmayan veya ona eziyet eden, Peygamber (sallallahu aleyhi ve selem)'in dinine yardım etmekten hoşlanmayan, dinin sancağının kırılmasına sevinen, imanları, Allah'a ve Rasulüne itaatleri sebebiyle mü'minlerle alay eden veya şeriattan yüz çeviren ve dinden çıkarıcı diğer küfür inançlarına sahip olan kimseler hep münafıklık yapmaktadırlar. Bu tür münafıklar her zaman her yerde bulunurlar.

2- Küçük Nifak : *Bundan maksat, kalben küfür olmaksızın münafıklık hasletlerinden birisini işlemektir. Yani bu tür münafık, imanın aslını kalbinde muhafaza ettiği halde münafıkların amellerinden birini yaptığı için bu vasfı alır. Böyle bir ameli münafıklık kişiyi dinden çıkarmaz ama bu kişi büyük bir tehlike ile karşı karşıyadır. Bu durumda olan bir kişi iman ile birlikte, münafıklığın bazı hasletlerini bir arada taşımaktadır. Nifakın bu türü bir başlangıçtır ve bunu bir alışkanlık ve adet haline getirenler için büyük nifaka götüren bir yoldur.*

Yalan, vaadini yerine getirmeme, emanete hıyanet, ahde vefasızlık, amelin aslında mevcut olmayan gösteriş ve gönlünde aksini gizlediği halde başkasına dost görünme ve ona hizmet etme gibi davranışlar bu tür münafıklığın örnekleridir.

İtikadı Nifak İle Ameli Nifak Arasındaki Farklar

1- Büyük nifak dinden çıkartır ve amellerin boşa çıkmasına neden olur. O halde büyük nifak gerçekte büyük küfür çeşitlerinden birisidir. Küçük nifak ise, (bir amel) riyakârlık ve başkaları tarafından işitilsin diye yapıldığı takdirde kişiyi dinden çıkartmaz.

2- Büyük nifak itikat bakımından iç ile dış arasında çelişki olmasıdır. Küçük nifak ise itikat da değil de amellerde iç ile dış arasında bir çelişkisidir.

3- Büyük nifak mü'minden sadır olmaz ama küçük nifak bazen mü'minlerde görülebilir.

4- Büyük nifaktan ötürü çoğunlukla kişi tevbe etmez. Tevbe etse dahi hakimin huzurunda tevbesinin kabul edilip edilmeyeceği hakkında görüş ayrılığı vardır. Oysa küçük nifak böyle değildir. Kişi bundan dolayı Allah Teala'ya tevbe eder, Allah da onun tevbesini kabul edebilir.

Nifak Ne Zaman Ortaya Çıkar?

Şüphesiz nifak probleminin ortaya çıkışına uygun ortamlar, nifakın zuhurunu hızlandırır. Burada nifakın zuhuruna uygun ortamları şu şekilde tespit edebiliriz.

1- Bir düşünce, dava, ideoloji, siyasi veya fikri hareket başarıya ulaştığı zaman nifak ortaya çıkmaya başlar. Peygamber döneminin de de nifak, müslümanların çok sıkıntı çektikleri ve güçsüz oldukları Mekke'de değil, Medine'de görünmeye ve etkili olmaya başlamıştır. İşte davanın güçlenmesiyle zayıf karakterli, korkak ve menfaatperest bazı insanlar kendilerini tatmin etmek için nifak yapma yoluna başvururlar.

2- Bazı kimseler bir davayı veya hareketi yıkmak için onunla açıkçmücadele etme gücünü kendilerinde bulamazlarsa, o zaman gerçek düşüncelerini gizleyip zahiren o davadan görünerek kaleyi içten fethetmeye çalışırlar.

3- Sıkıntılar ortaya çıktığında ve davanın mensupları zor durumda kaldıklarında,gerçekte davaya samimi bir şekilde bağlanmamış olan veya davaya bağlılığı zayıf olan kimseler nifaklarını ortaya koyarlar. Bu açıdan bakıldığında irtidat hareketleri de nifakın tezahür ettiği hareketlerdir.

Ve alemlerin Rabbi olan Allah'a hamd olsun.

TEVHİDİN HAKİKATİ

İRTİDAT NEDİR ?

İRTİDAT NEDİR ? / TEVHİDİN HAKİKATİ

Hamd, alemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur.O'na hamd eder,O'ndan yardım ve mağfiret dileriz.Nefislerimizin şerrinden ve amellerimizin kötülüğünden O'na sığınırız.O'nun hidayete erdirdiğini hiç kimse saptıramaz, saptırdığını ise hiç kimse hidayete erdiremez.

Şehadet ederim ki,Allah'tan başka ibadete layık hiçbir ilah yoktur.Ve yine şehadet ederim ki, Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) O'nun kulu ve rasulüdür.

İrtidat, arapça bir kelime olup, ridde'nin türevidir. Reddetmek, geri çevirmek ve bir işten rücu etmek gibi manalara gelir. Istılahta ise, gerek niyet, gerek küfre götüren bir fiil ile ya da bir sözle İslam dininden çıkıp küfre dönmek manasına gelmektedir. Bütün bunlar alay etmek maksadıyla yapılsa da, inadına yapılsa da kişiyi dininden çıkarır, canını malını heder eder.

İrtidat edip, dinden dönen, İslam'ı terk edip küfrü veya şirki seçen kimseye mürted denir. Mürted, müslümanlığı kendi isteğiyle hiçbir baskı olmadan seçtiği halde, sonradan çeşitli nedenlerle yine kendi arzusu ile terkeden, küfrünü açıkça ortaya koyan insandır. Eğer kişi, dininden döner ve kâfir olarak ölürse, onlar cehennemliktirler ve orada devamlı kalırlar.

Allah Subhanehu ve Teala şöyle buyurmuştur:

"Sizden kim, dininden döner ve kâfir olarak ölürse, onların yaptıkları işler dünyada da ahirette de boşa gider. Onlar cehennemliktirler ve orada devamlı kalırlar." (Bakara, 2/217)

İrtidadın Kısımları

Kişi, İslam'ı nakzeden (hükümsüz kılan) hususlardan birisini işlediği takdirde irtidat ortaya çıkar.Bunlar da pek çok olmakla birlikte hepsi dört kısımda toplanabilir.

– Söz ile İrtidat: Allah Subhanehu ve Teala'ya yahut rasulüne yahut meleklere yahut diğer rasullere söven ya da Allah'tan başkasına dua eden yahut Allah'tan başkasını ,yalnızca Allah'ın güç yetirebileceği hususlarda yardıma çağıran kimselerin söyledikleri sözler veya şeriatı küçük düşürücü bir takım sözleri söylemek bu kabildendir.

– Fiil ile İrtidat: Allah Subhanehu ve Teala'dan başkasına secde etmek yahut ondan başkası için kurban kesmek veyahut herhangi bir ibadet çeşidini Allah'tan başkasına yapmak.

Kasten mushafı tahkir etmek yahut sihir yapmak,onu öğrenmek ve öğretmek, Allah'ın indirdiği ile hükmetmemek ve onun yerine hükümler koymak, tağutlardan hüküm talep etmek gibi durumlarda bu kısma girer.

– İtikad ile İrtidat: Allah Subhanehu ve Teala ile beraber bir ortak olduğuna yahut haram şeylerden herhangi birisinin mübah olduğuna itikat etmek yahut mübah şeylerden birisinin haram olduğuna itikad etmek yahut dinden kesin olarak bilinen ve farz olduğu üzerinde icma bulunan bir şeyin farziyetine inanmamak gibi şeylerde bu kısma dahildir.

– Şek ve Şüphe ile İrtidat: Allah'ın varlığından, birliğinden, Kur-an'ın Allah tarafından gönderildiğinden, İslam'ın hükümlerinden ve buna benzer bir takım inanç esaslarının doğruluğundan şüphe etme ve tereddüte kapılmak gibi inançlar bu kısımda mütalaa edilir.

İrtidadın Sabit Oluşundan Sonraki Hükümleri

İslam hukukunda bir kişinin irtidat ettiği mahkeme yolu ile sabit olduğu takdirde onun mürted olduğuna dair verilen hüküm sonucunda, çeşitli hükümler söz konusu olur.

1- Tevbe etmesini istemenin vücûbu. Yani eğer tevbesi kabul edilen kimselerden ise tekrar İslam'a dönmesi ve irtidatından vazgeçmesi için davet edilmesi. Eğer tevbe edip, irtidatından dönerse onun tevbesi kabul edilir.

2- İrtidat etmekte ısrar ettiği takdirde öldürülür.

Al'i b. Ebî Tâlib radıyallahu anh'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur:

"Dinini değiştireni öldürünüz." (Buhari: 3017)

3- Malının hacr altına alınması (tasarrufunun kısıtlanması). Bu kısıtlık tevbe etmesinin isteneceği süre boyuncadır, bu süre zarfında malında tasarrufta bulunamaz. Eğer tevbe ederse malı ona geri verilir. Aksi takdirde onun malı müslümanların Beytu'l-mal'ı için bir fey'dir.

4- Hanımı ile arasında ayrılık meydana gelir. Eğer zevcesi müslüman kalmaya devam ediyorsa mürted olduktan sonra hanımından hiçbir şey ona helal değildir. Kadının iddeti bitmeden önce Allah Teala'ya tevbe etmesi hali müstesna.

5- Onunla müslüman akrabaları arasında mirasçılığın kesilmesi. Ne o onlara, ne onlar ona mirasçı olabilir.

Usâme b. Zeyd radıyallahu anh'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur:

"Müslüman da kâfire mirasçı olmaz, kâfirde müslümana." (Buhari: 1588 ; Müslim: 1614/1)

6- Mürted olduktan sonra gasledilmez (yıkanmaz), kefenlenmez, cenaze namazı kılınmaz ve müslümanların kabristanına kesinlikle defnedilmez.

Ve alemlerin Rabbi olan Allah'a hamd olsun.